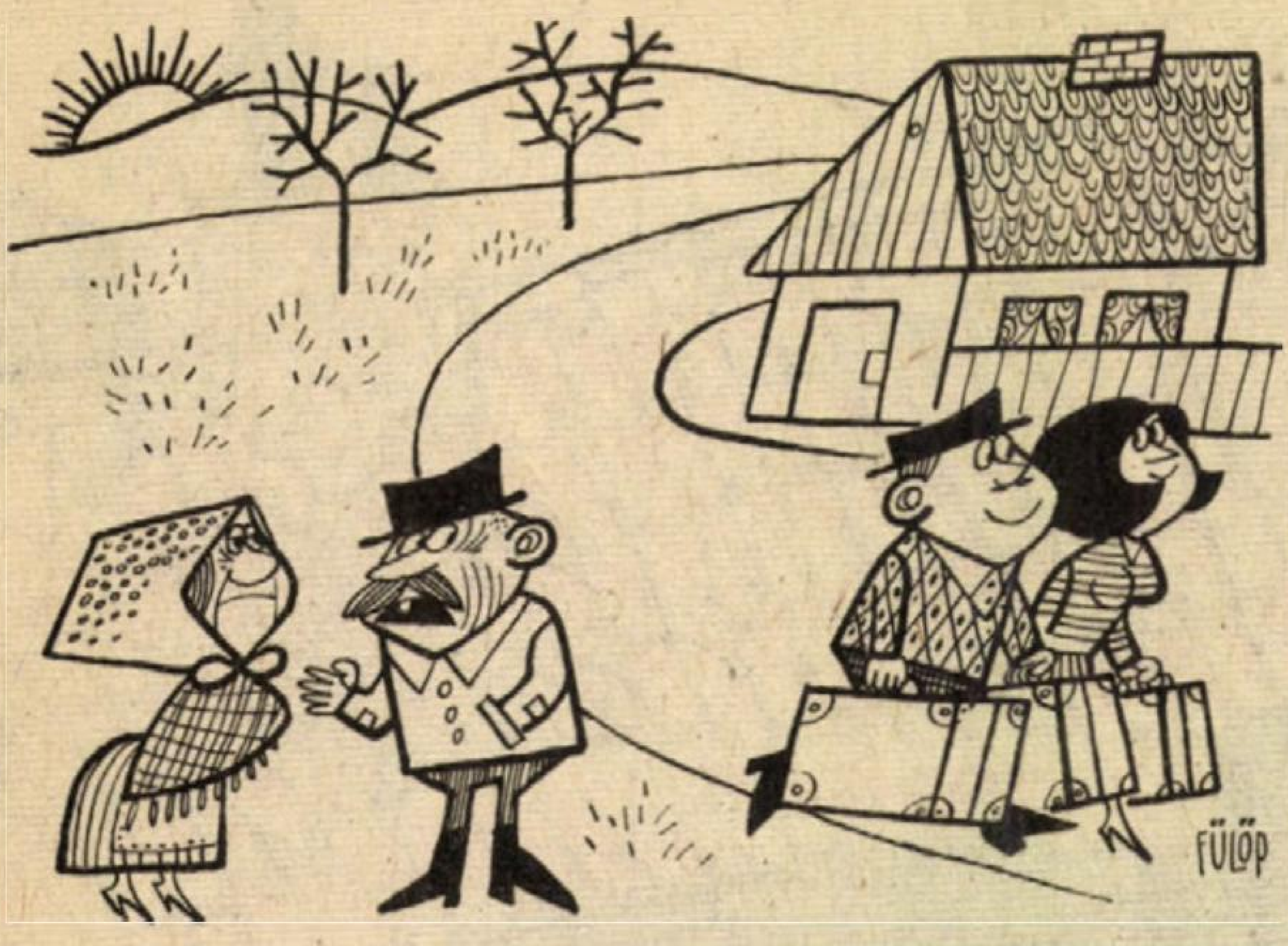
XXII. évfolyam 40. szám · Ára: 1 forint · 1966. október 6

BUDAPESTI MŰVÉSZETI HETEK

(Revünk a 16. oldalon)

Praktikus megoldás

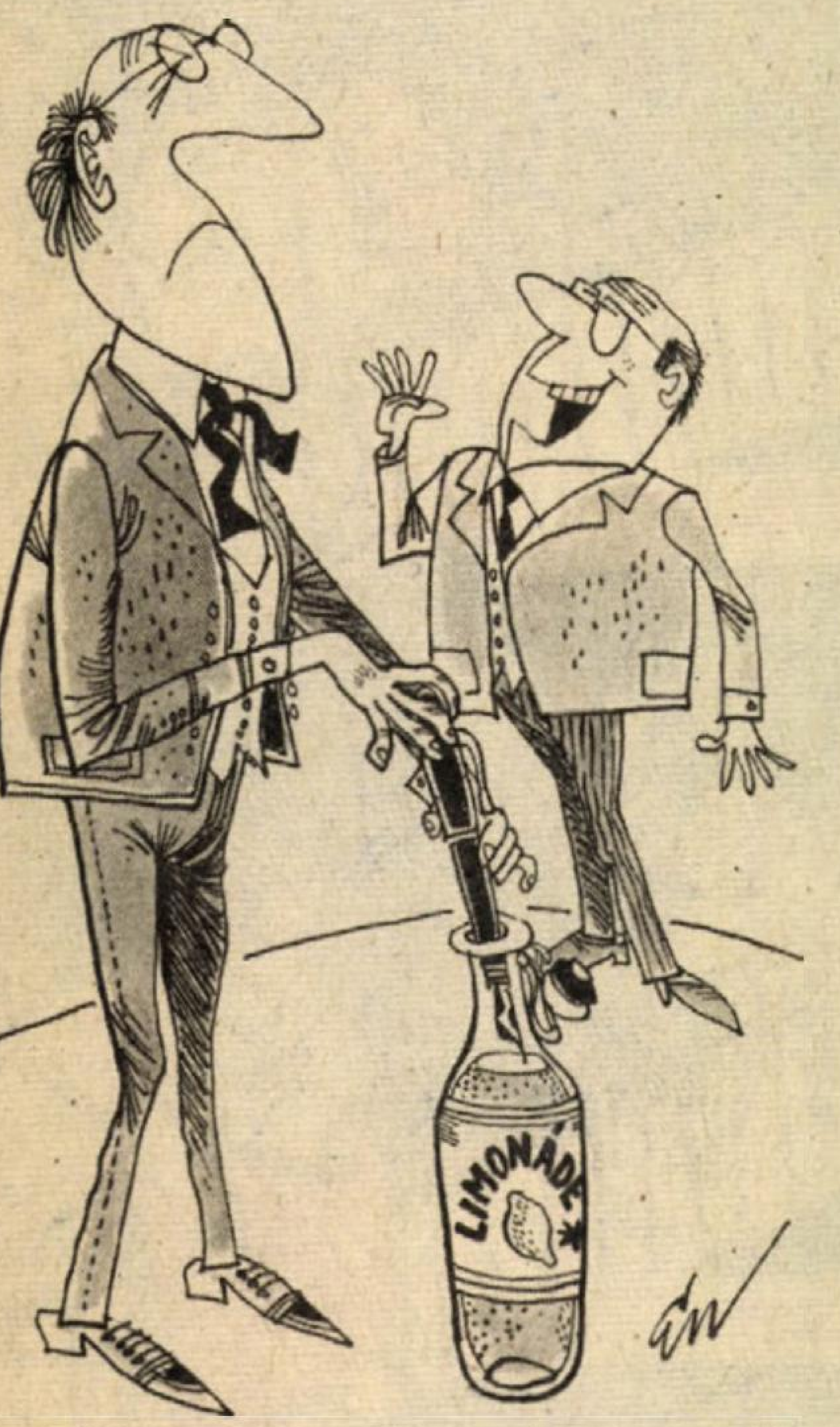
– Igazán szép a szövetkezettől, hogy külföldre küldi a fiatal párt nászútra!
– Mert féltek, hogy Pestről nem jönnek vissza.

„Izom-szimpozion" volt az Akadémián

Ahogy rajzolónk elképzeli

Biztos jel

– Látom, már megint valami nagy sikert akar írni...

A munkaidő végén

– Ha tudom, hogy ilyen idő lesz, ernyőt hozok!

FEKETE BÁRÁNY

Még el sem kezdtük az ebéd utáni piszmogást, amikor fullajtár jött lihegve a gyárirodából.

— Egy újságíró van itt, és a brigádról akar írni!

A sajtó nagy nyilvánosságának a híre nem zökkentett ki bennünket a nyugalomból.

— Na és? — mondta a brigádvezetőnk.

— Az új alkoholellenes rendelet hatásáról akar írni. És éppen ezt a brigádot ajánlották az irodából. A Laji bácsi miatt — tette hozzá szégyenlősen.

Laji bácsi ijedten kapott a farzsebéhez, ahol folyékony aranytartalékát őrizte.

— Mit akarnak rólam írni?

— Ahogy füleltem az irodában, arról volt szó, hogy hogyan akarja a brigád együttesen megnevelni Laji bácsit, jó útra téríteni.

A brigádvezetőnk komótosan körülnézett.

— Nem ártana, ha Laji bácsi abbahagyná az ivást, mert előbb-utóbb az alkoholelvonóba kerül, csak hát... Szóval ő nem alkalmas a riporthoz. Nem látszik meg rajta az ital hatása. Felhajthat akár tíz litert is, meg se kottyan neki. És a ruhája is mindig tiszta, sosem gyűrött. Az asszony minden reggel kikészíti neki a tisztát.

— Mert este mindig elverem — így Laji bácsi.

A brigádvezető tovább gondolkodott.

— Viszont az újságírónak csak kell produkálni valakit, akiről messziről látszik az alkohol romboló hatása, akinek kollektíve a hóna alá nyúlhatunk, hogy vissza vezessük a társadalomba. És ez te leszel, Tolcsvai!

A megszólított nem tudott hová lenni a csodálkozástól.

— Én?! Miért pont én? Soha nem iszom egy kortyot sem!

— Az igaz — bólintott a brigádvezető —, de te már játszottál a színjátszó csoportban részeget. Igen jól.

Az amatőr színésznek éppúgy jólesik a dicséret, mint hivatásos kollégáinak.

— Nem mondom, tapsoltatok, de más a színpad és más az élet.

Sok idő nem volt a szabódásra, az élethű alakítás érdekében lehúzattak vele néhány kortyot Laji bácsi maradék italából, összezilálták a haját, és már jött is az újságíró.

— No, melyikőjük a fekete bárány a brigádban?

Nem mondom, hogy Gábor Miklós nem jobb a Hamletben, de Tolcsvai kitett magáért: remekül alakította a részeget. Rálehelt egy keveset a frissen ivott itókából az újságíróra, kicsit elidőzött a magyar népdalkincs gyöngyszemeinél, majd kijelentette, hogy ő magyar ember, ennélfogva szereti a jányokat meg az újságírókat. Mi pukkadoztunk a kacagástól, de az újság embere, úgy látszik, komolyan vette a dolgokat.

— És hogyan akarják megnevelni? — kérdezte.

A brigádvezetőnknek kész volt a válasza.

— A szelíd rábeszélés fegyverével. A brigád együtt fog járni a tejvendéglőbe, együtt tornászunk majd reggelenként, és példaképet állítunk elé. Itt van Laji bácsi! Milyen tiszta, rendes a ruházata, milyen józan a tekintete. Laji bácsi csak gyümölcslevet fogyaszt, de azt is mértékkel. Ennek köszönheti magas, 43 éves életkorát is!

Az újságíró még mindig nem gyanakodott, és lázasan jegyzett. Távozása után végre kiröhöghettük magunkat, majd munkához láttunk. Csak Laji bácsi nézett mereven maga elé.

— Randa dolog ez a részegség! — mondta, és hátat fordított Tolcsvainak.

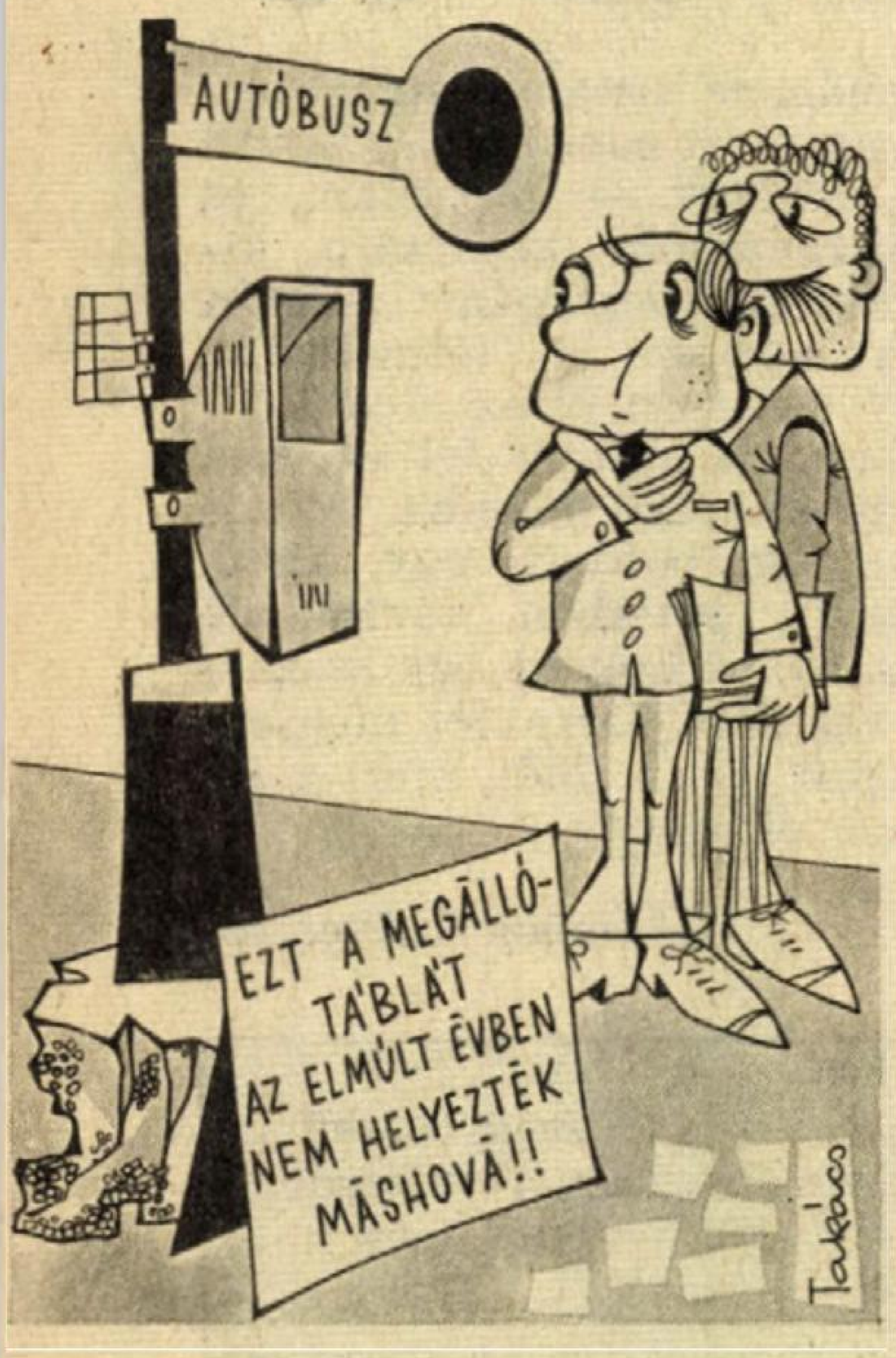
Tardos Péter

MÚZEUMI HÓNAP

Képzőművészeti kiállítás

Közlekedési Múzeum

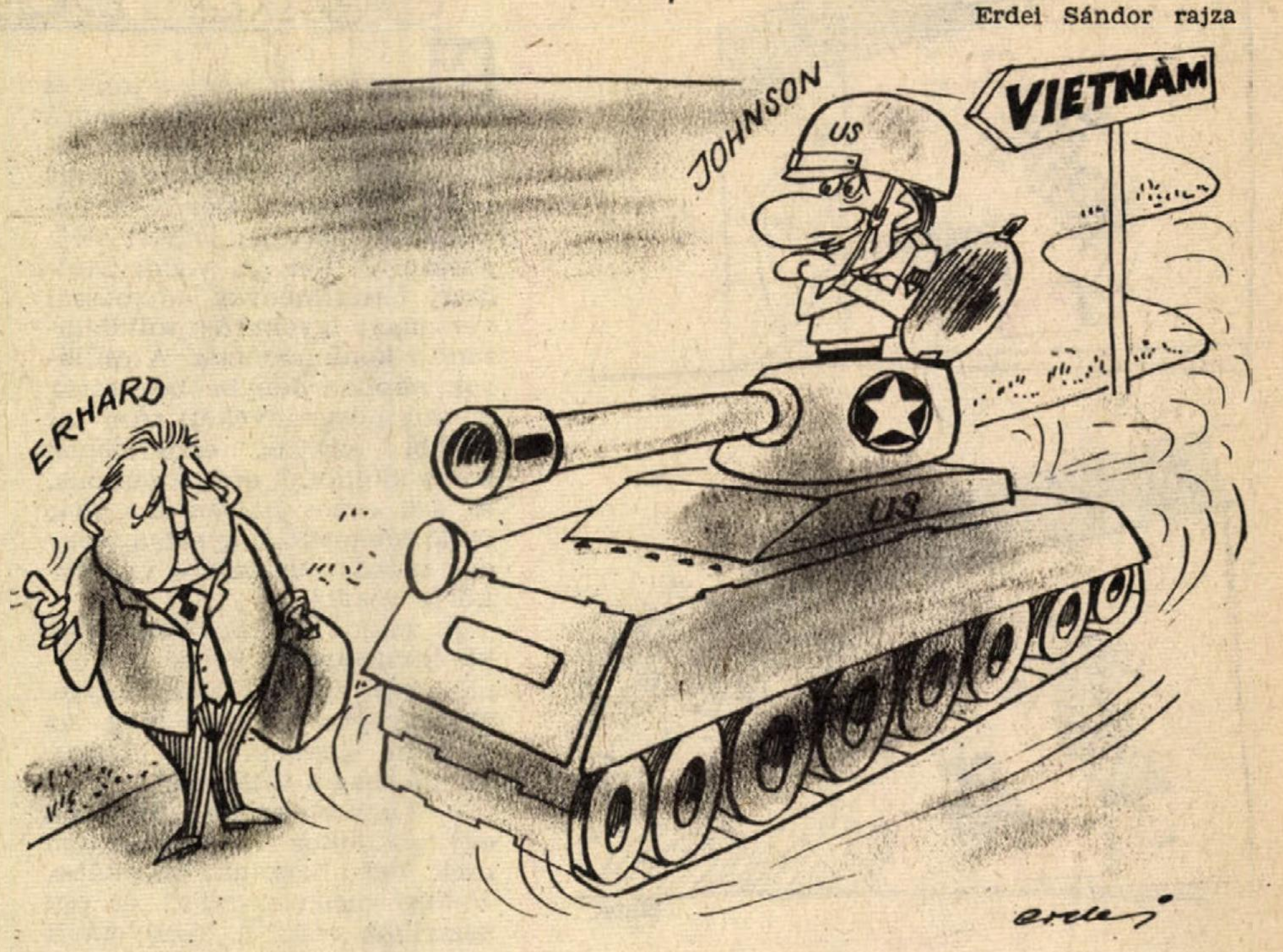

Irodalomtörténeti Múzeum

Autóstop

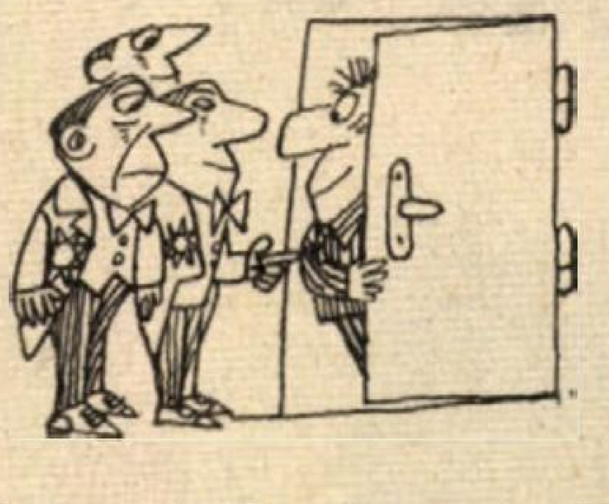
Erdei Sándor rajza

Miért van annyi baj a világon?

Minden kérkedés nélkül megállapíthatjuk, hogy sok baj van szerte a világon. Itt egy háború, ott egy államcsíny, tüntetések, zavargások, faji gyűlölködés, igazságtalanságok, gyilkosságok, rablások és más bűncselekmények. Egyszóval nincs nyugalom. Az emberek nem tudnak békében élni egymással. A szomorú az, hogy egy alkalommal már majdnem megoldódott a világ minden problémája, de valami közbejött. Hajszálon múlt a világbéke és a felebaráti szeretet ügye. Ez nem afféle ellenőrizhetetlen pletyka, magától a legilletékesebb személytől, Sutirai Lajostól, a Liliom ktsz dolgozójától tudom.

– Az úgy volt – kezdte mély sóhajjal –, hogy éppen a Rizling-borozóban ültünk egy kis társasággal, és a világ bajairól beszélgettünk, hogy itt is baj van, ott is baj van, ahova csak néz az ember, marják egymást a népek. Mondom erre, ha engem megbíznának vele, én rendbetenném ezt az egész búvalbélelt világot. Mindenki bólogatott, igazat adott nekem. Gondolom, valahogyan kiszivárgott a kijelentésem, mert körülbelül három hét múlva arra ébredtem fel úgy éjfél tájban, hogy hosszan csöngetnek. Ki lehet az ilyenkor, gondoltam, és kimentem. Hát az ENSZ-küldöttség volt. Egy szemüveges, kicsit ferdeszemű rokonszenves férfi megkérdezte, hogy bennem tisztelheti-e Mr. Louis Sutirait. Mondom, igen, mire azt mondta, hogy szeretne valamire hivatalosan is megkérni. Hallotta, hogy rendbe tudnám hozni a világ dolgát. Ha megtenném, nagyon megköszönné. Mondom, szívesen, azon ne múljon, nem az az

ember vagyok, aki nem állja a szavát és csak hímez, hámoz, hogy így meg úgy. Nagyon megörültek erre, és harsányan megéljeneztek. Én szerényen csak annyit mondtam, hogy majd inkább utána, kedves uraim. Aztán felöltöztem, és mondtam, hogy indulhatunk. Ekkor kinyílt a szomszéd lakás ajtaja, és kilépett rajta kócosan, álmosan, hálóingben Seprődi Béla, talán ismeri, egy kiállhatatlan, összeférhetetlen alak, aki mindenkibe beleköt.

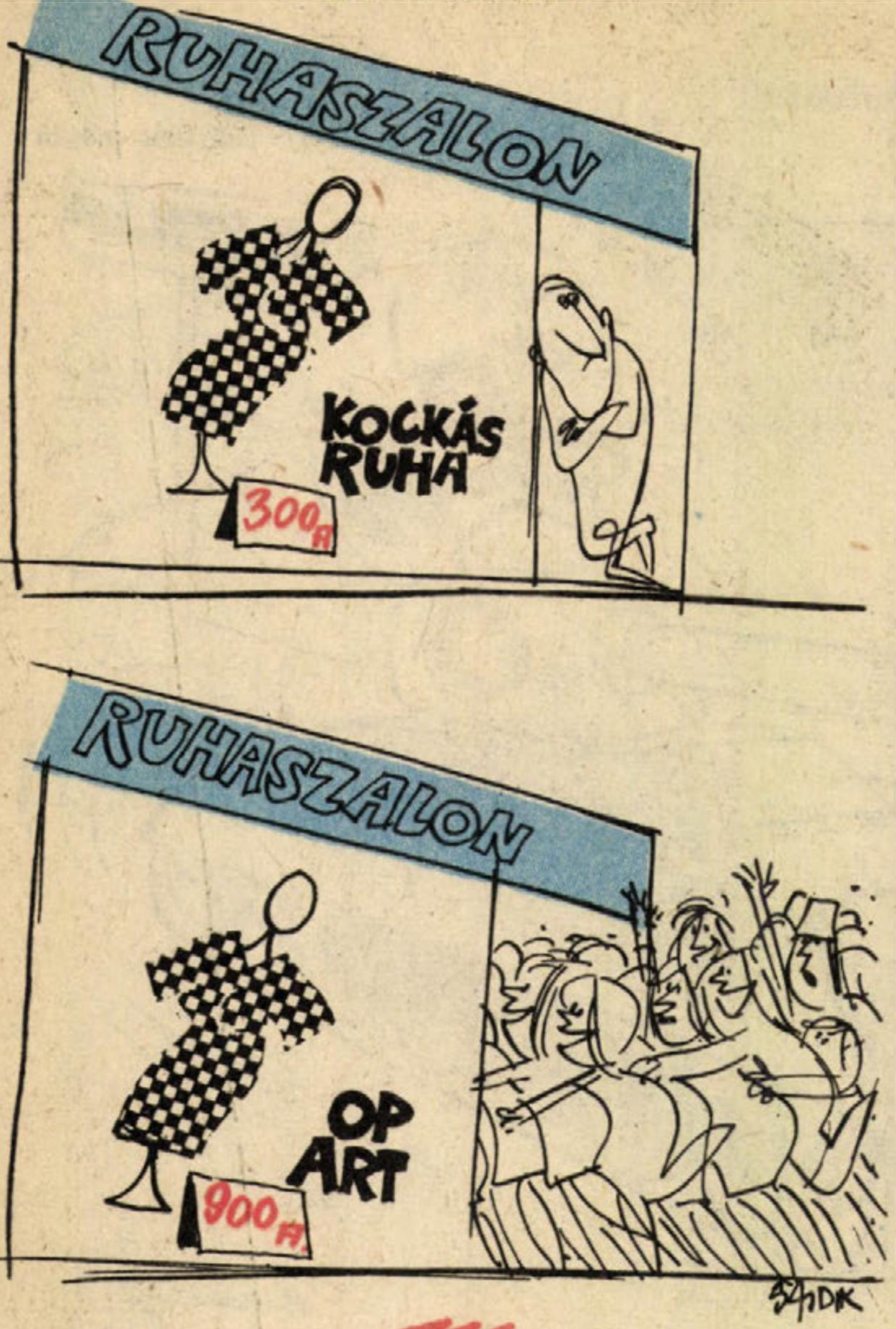
– Mit kiabálnak itt? – förmedt rám.

– Fékezze magát – mondom neki –, legalább idegenek előtt.

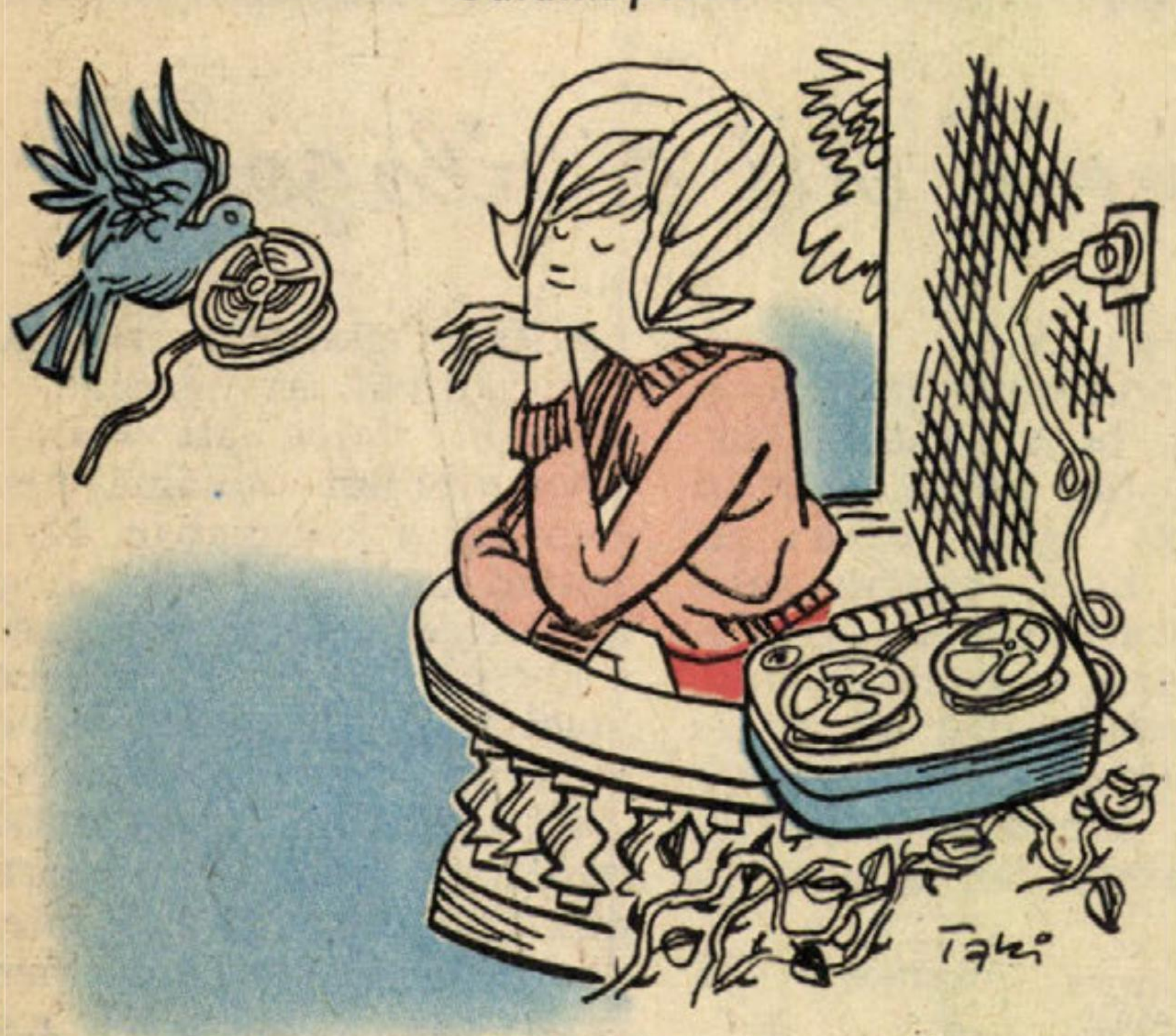
– Erre elkezdett ordítani, hogy fütyül az idegenekre, micsoda dolog itt éjszaka ilyen ribilliót csinálni, nem vagyunk a kocsmában. Nyugodtan mondtam neki, hogy már eleget beszélt, ami pedig a kocsmát illeti, azt kikérem magamnak. Ő erre azt mondta, hogy részeg disznó vagyok, mire én csak annyit mondtam neki, hogy részeg disznó az öregapja. Erre mondott még valamit, amire nem emlékszem, mire én is mondtam neki valamit, amire szintén nem emlékszem. Azt hiszem, ő ütött meg előbb, tény az, hogy én is behúztam neki, mert béketűrő ember vagyok, de aki pimaszkodik velem, az jóval kezd ki! A többire már nem emlékszem, mert amire magamhoz tértem, már eltűnt a küldöttség, és Seprődi sem volt sehol sem, sőt, amikor legközelebb találkoztam vele, megjátszotta az ártatlan bárányt, mintha semmi sem történt volna. Még jobban bosszantott, hogy hiába vártam az ENSZ-küldöttséget, nem jött még egyszer. Írtam nekik; nem is válaszoltak. Úgy látszik, megsértődtek, és most dühösek rám. Ez a ronda indulat az oka annak, hogy az emberek nem tudnak békében élni egymással! – fejezte be elbeszélését Sutirai Lajos.

Feleki László

Divat-lélektan

Galambposta

SÖTÉTBEN

Nem tudom, hogy a kedves Olvasó is megfigyelte-e: zenés eszpresszóink, esti szórakozóhelyeink egyre sötétebbek lesznek. Kezdetben mondá a Főközpont vezetője: legyen világosság! S lőn! A vendéglátóipari létesítmények egymással versengve igyekeztek túlvilágítani a konkurrenciát. A csillárok nappali fénybe borították a szórakozóhelyeket. Ám az utóbbi egy-két esztendőben sorra kialudtak ezek a lámpák, és sok zenés helyen ma már csak néhány szál gyertya, vagy egy sápadt huszonötös villanykörte világol.

A napokban betértem egy kis konyakra a „Fehér Holló"-hoz címzett szórakozóhelyre. Hunyorogva álltam meg az ajtóban, szemem csak lassan szokta meg a sötétséget.

— Legyen szíves, vezessen egy asztalhoz — mormoltam csak úgy bele az éjszakába. Valaki karon ragadott, és egy asztalhoz cipelt. Lenyomott egy székbe.

— Én vagyok a pincér — suttogta az illető sejtelmesen. Igyekeztem magam elé képzelni a hang tulajdonosát. Milyen lehet? Fiatal felszolgáló fiú vagy kopaszodó középkorú pincér, vagy esetleg egy csinos platinaszőke, férfias hangú felszolgálónő.

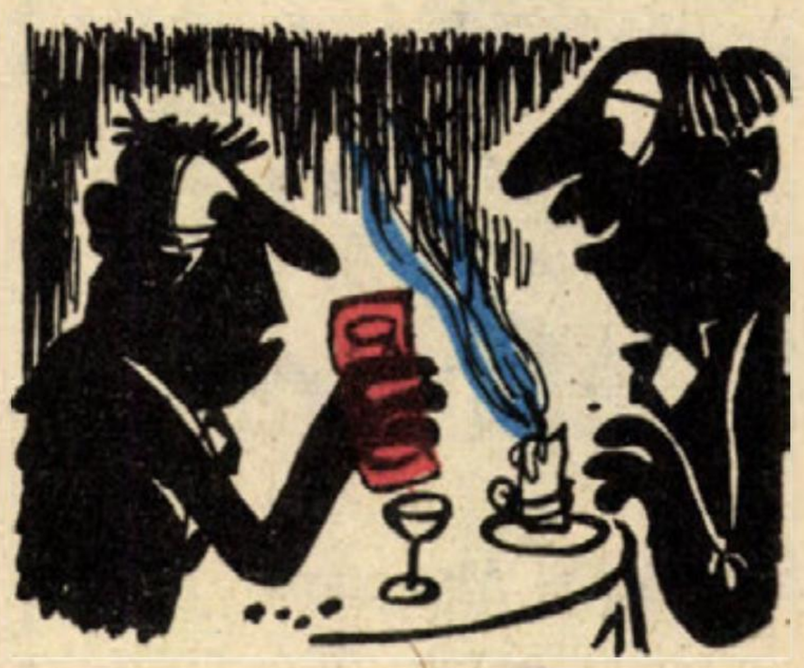
— Mit parancsol? — érdeklődött kissé türelmetlenül.

— Mutasson egy ital-lapot. Szeretném kitapogatni, milyen innivalók közül választhatok. Egyébként miért van ilyen sötét maguknál?

— Kérem szépen, a hangulat miatt. Gyertyafénynél jobban lehet mulatni. Rózsa Sándor is így érezte jól magát.

— De gyertyából is alig pislákol egy-kettő.

— Igen. Tetszik tudni, néhányat már elfújtunk. Ezzel is jelezzük a közelgő záróráť — mondta udvariasan, és letette elém a fél konyakot. Nem láthattam meddig van megtöltve

a pohár, de bíztam benne, hogy ki van az öt centiliter.

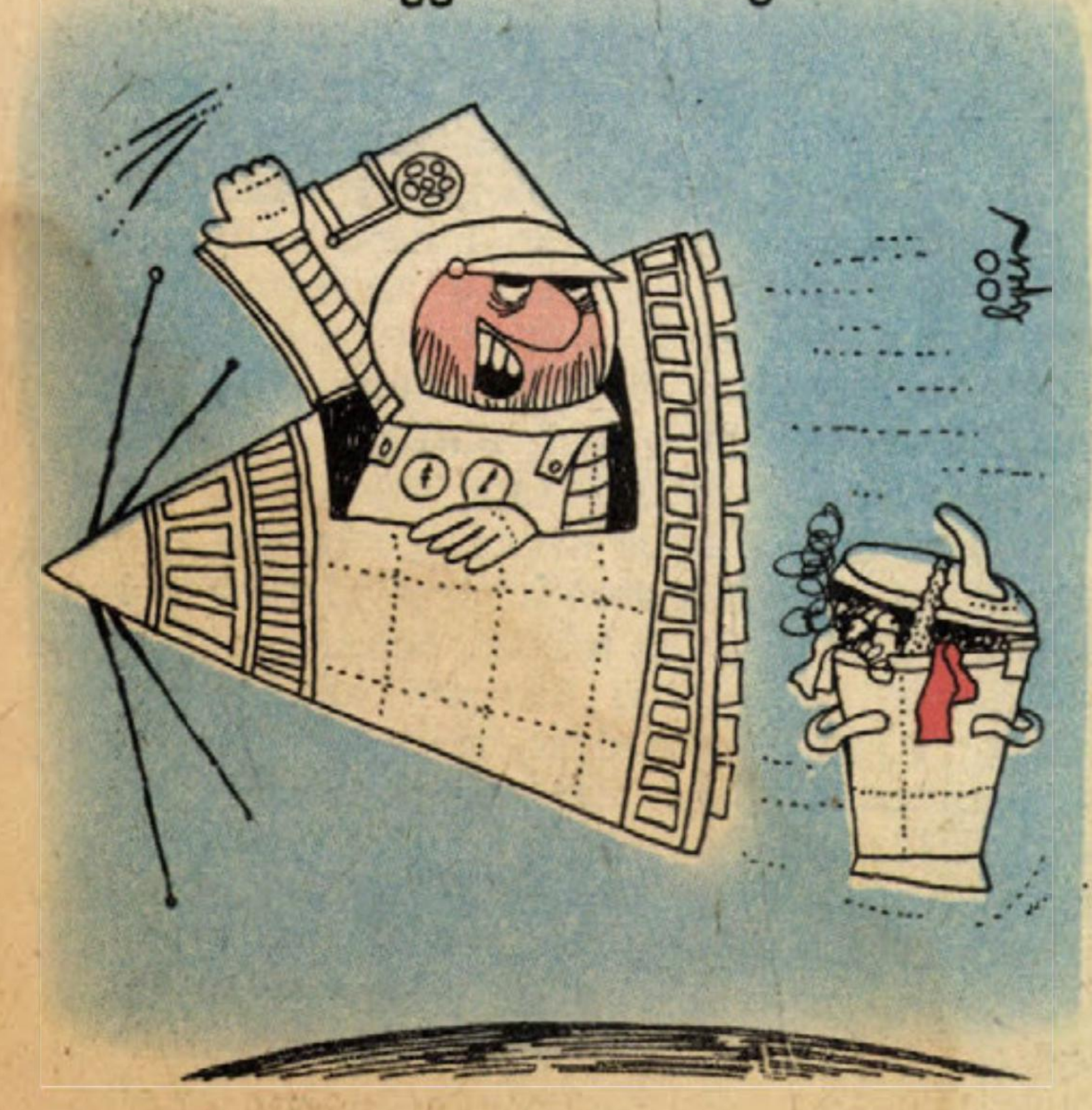
— Fizetek — mondtam, és levéltárcámból találomra kihúztam egy papírpénzt. Azután arra kértem a felszolgálót, hogy vezessen ki az utcára.

Jólesően néztem fel az utca fölött szikrázó neonba. Mindössze az bántott egy kissé, hogy a sötétben tévedésből húsz forint helyett egy százassal fizettem. De azért mégsem lehetett olyan sötét, mert a főpincér elfogadta.

Galambos Szilveszter

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Reggeli bosszúság

– Megint nem vitték el a szemetet! . . .

Krimirajongók

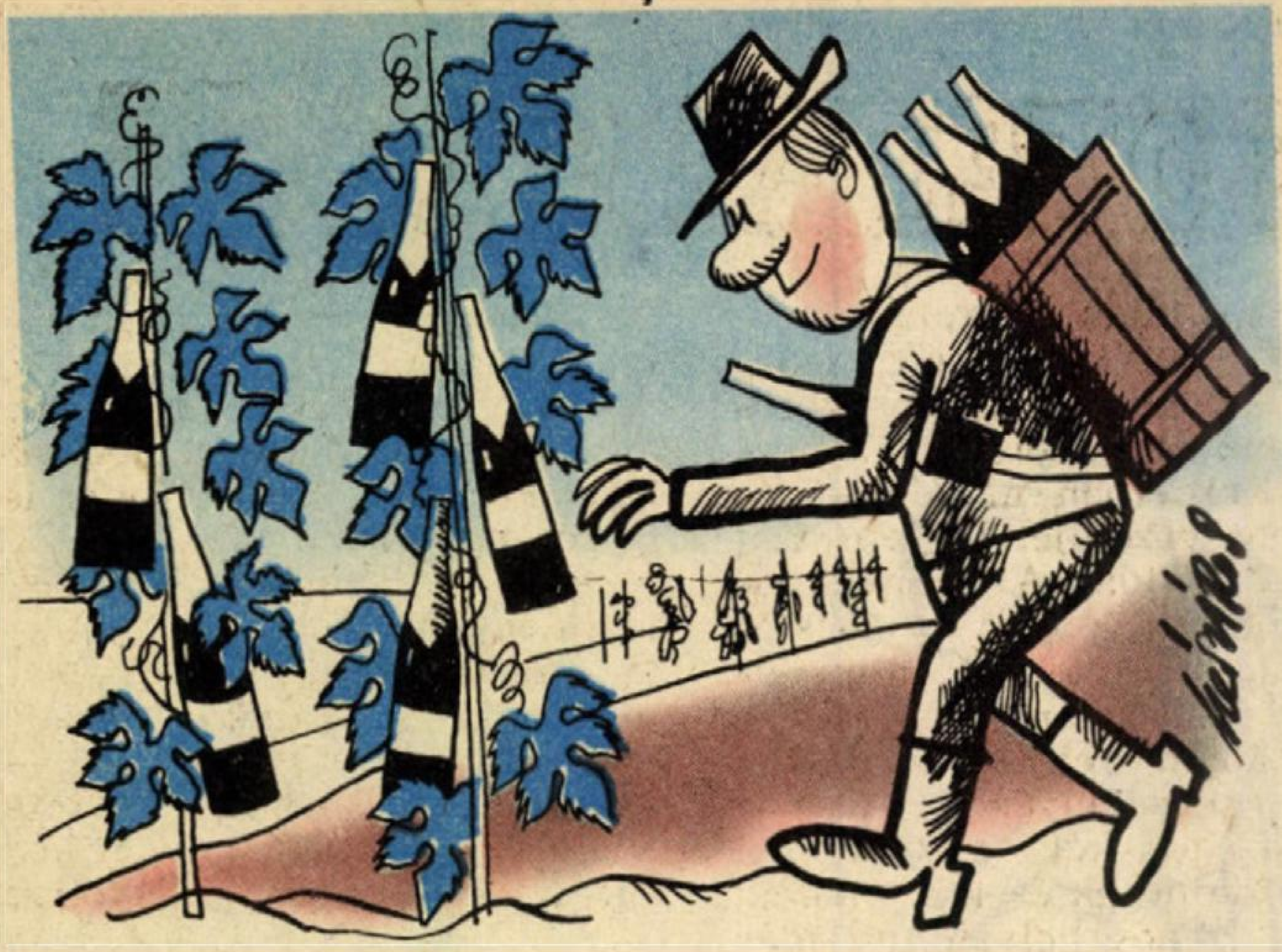
– És képzelje, uram, akkor megjelent a Torokmetsző Jack! . . .

Sláger és valóság

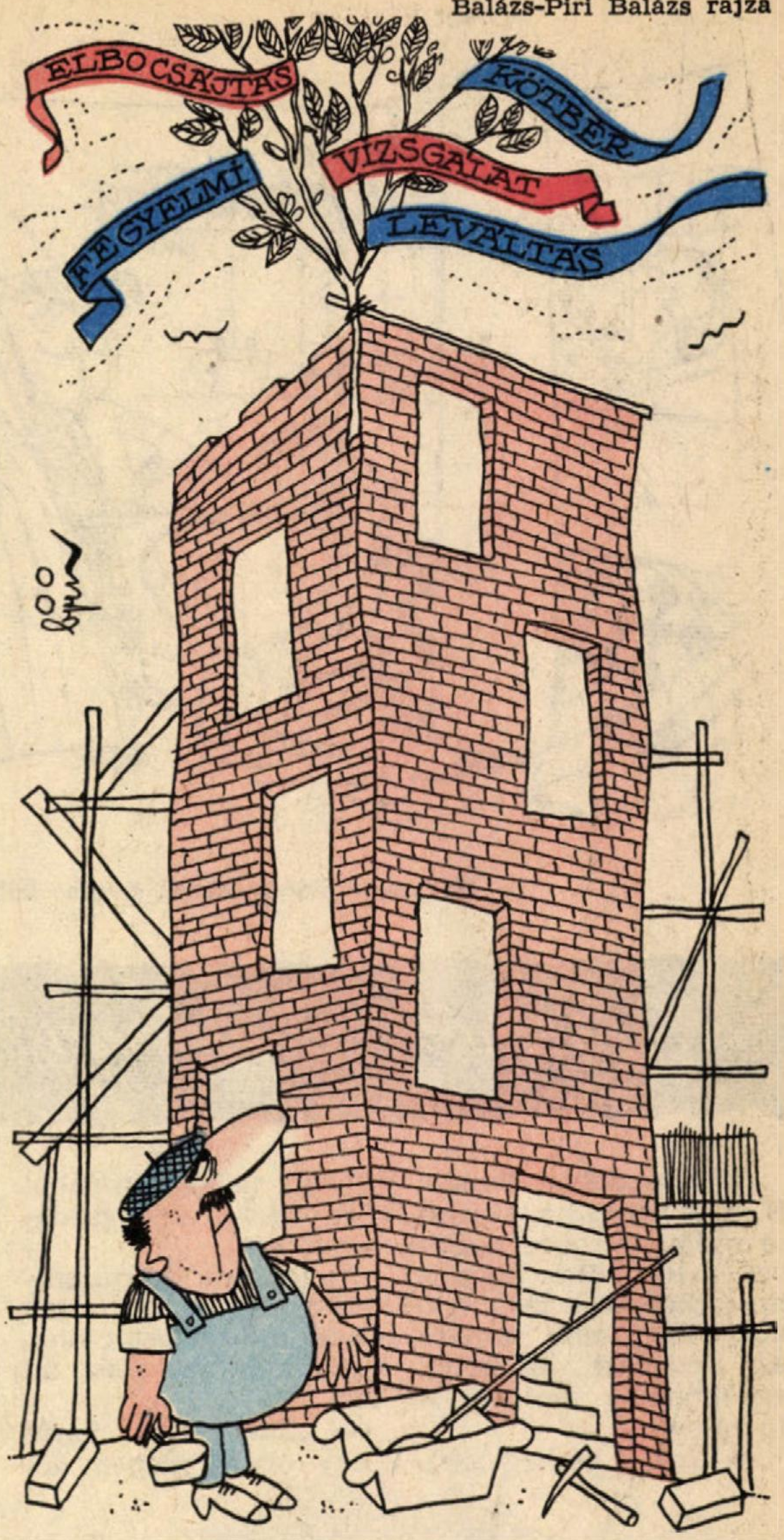
– Nem leszek sohasem a játékszered . . .

Abszolút növénynemesítés

Májusfa

Balázs-Piri Balázs rajza

NŐK A CÍMLAPON

Ha nemrégen, a röpke nyárban
az utcán jártunk általában,
hát egy-egy újságstand előtt
mit láttunk? Nyolc-tíz pőre nőt,
kik minden ruhát elvetettek,
s a címlapokról ránk nevettek.
De ma már, küszöbén az ősznek,
ők egytől egyig felöltöznek,
és bárki kérdezheti joggal,
hogy mi van az új címlapokkal?
Nos, itt a sok nő újra mind,
amint kacéran rád kacsint!
A ruhájukon szép kivágás,
csak kebelükbe van belátás,
az arcukon öröm, derű –
de egyben mind egyöntetű:
lehetnek ők tizenhatan,
az ajkuk félig nyitva van!
Ha nem hiszed, nézd: tizenhat lány,
foguk fehérét kimutatván!

Ám egy fogász, egy jó barátom,
megfog engem egy ilyen tájon,
s azt mondja lelkesen nekem:
– Van egy jó reklám-ötletem!
Mert rá van nyomva a képekre,
a fotókat ki készítette,
hát írják rá azt is bizony:
„s a fogakat Iksz Ypszilon”!

Lovászy Márton

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

KÉT KIS ÜGY

1

A Rózsadombra feljáró 91-es autóbusz gyakran életveszélyesen zsúfolt, s így mássza meg meredek útvonalát. Az is sűrűn előfordul, hogy az utasokat otthagyják a megállókban, mert a kocsiban már gombostűnyi hely sincs. A Fővárosi Autóbuszüzem már tartott utasszámlálást a vonalon — de ettől a ténytől a zsúfoltság még nem enyhült. Mi lenne, ha inkább járatsűrítéssel próbálkoznának?

A. P.
Rózsadomb

2

Két hónappal ezelőtt vettem egy új kávédarálót, de ha kávét akarok darálni, akkor a dédanyámtól örökölt régi masinát veszem igénybe, mert a 84 forintért vásárolt új szerzeményem a nevében foglalt célra teljességgel alkalmatlan. Észrevételemet nem a nyilvánosságnak szántam eredetileg, de más

módon nem tudom tudomására hozni a gyártó cégnek, amelynek kilétét homály fedi, márkáját ugyanis nem nyomta rá sehol a készülékre. Talán szégyellik, hogy ilyen hibás konstrukció kerül ki a kezükből? Minden okuk megvan rá!

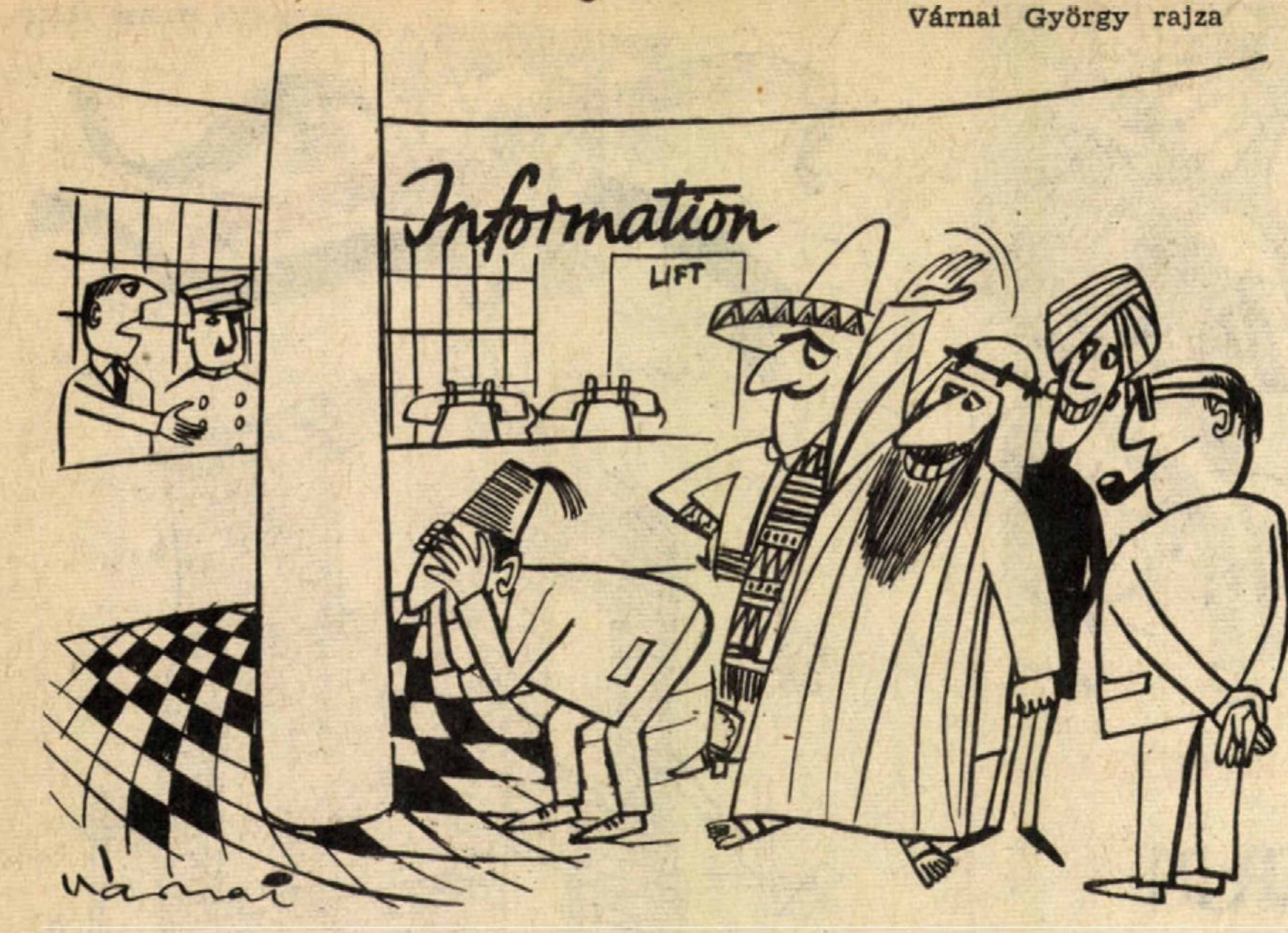
Bakos László
Veszprém, Stadion u. 10/c

Jelmondatok a kisfilm-fesztiválra

Nincs világvárosi mulatónk

Várnai György rajza

– Hát mivel szórakozzanak szegény külföldiek?

Különben nagyon rendes ember

A társaságban Repeta N. N.-t fitymálta, szerinte nulla szorozva nullával, a luftballon lángész hozzá képest — hogy így, hogy úgy, nem tudtam az ócsárlást hallgatni, védelmembe vettem a távollevőt.

— Ugyan kérlek, tény, hogy a beosztását nem tudja ellátni, de nem is kell, mert dolgoznak mások helyette, s ettől eltekintve különben nagyon rendes ember.

Örömömre szolgált, hogy Megere is osztozott nézetemben.

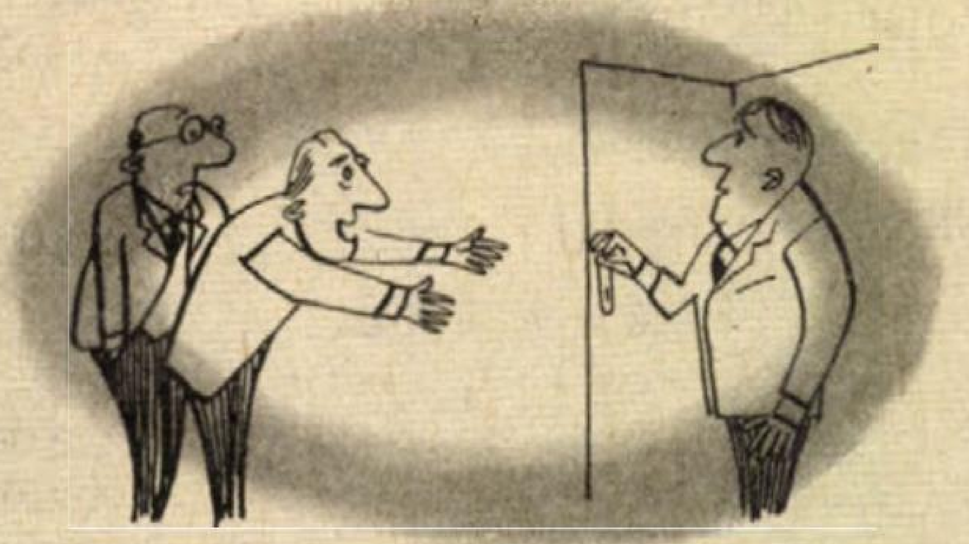
— Igazad van, nem ő tehet róla, hogy lányát az igazgató vette el, s ezért a születésnapjára előléptették. Ennek dacára igazán szép dolog tőle, hogy hagyja a titkárnőjét intézkedni maga helyett.

Az intrikust zavarta, hogy lehurrogjuk, ádázul hajtogatta a magáét:

— De hiszen vissza kellene küldeni az általános iskolába, s ha kijárta, utána rögtön nyugdíjazni, nehogy további kárt okozzon a népgazdaságnak.

A torkára forrasztottam a szót — mégiscsak a háta mögött beszélünk, tudni kell, mi illik, mi nem.

— Mivel okoz kárt? Hogy olyan szépen köszönget, oda is meg vissza is? S az külön figyelemre méltó — ha nem is teljesíti, mégis mindig mindenkinek mindent megígér.

Megere ismét mellém állt, a népgazdasági vonatkozást vette bonckés alá.

— Erős a mi népgazdaságunk, ha az aszályt kibírja, kiheveri őt is! S engedd meg, utcaseprőnek csak nem tehetik — jár ide az a sok külföldi, nem fogadhatjuk olyan utcákkal, amit N. N. söpörne.

Kisebb meglepetésemre Tompos is leszavazta Repetát, néhány kellemes emberi momentummal egészítve ki a portrét.

— Nézzétek, ha már megszületett, el kell fogadni, hogy van. S ne feledjétek, nem is lehet nem rendes ember, aki a Fradinak szurkol! És emelje föl a kezét, akivel még nem fizettetett magának egy-két fröccsöt! Hát nem rendes, amiért így leereszkedik hozzánk?

Győzelem! Győzelem! Szerettem volna kurjantani, csak megvédjük N. N.-t — ezek után merje valaki állítani, hogy különben nem nagyon rendes ember.

És ez a szurkapiszka Repeta merte:

— Annak kellene a fenekére huszonötöt verni, aki...

Nem hagytam befejezni a durva kirohanást.

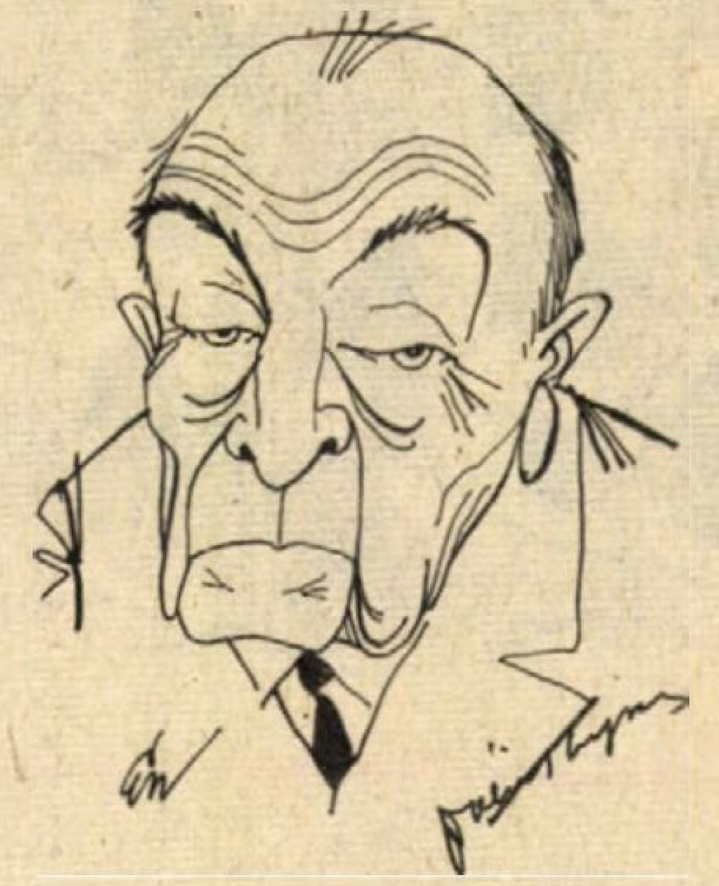
— Állj! Állj! A tettlegesség nem elintézési mód!

Sajnos nem fejezhettem be, mert belépett N. N., és szembe mégsem illik valakit dicsérni. Ezért tartózkodóan, de az igazságot el nem hallgatva, csupán annyit mondtam:

— Épp rólad beszéltünk! Megállapítottuk, hogy eltekintve szóra sem érdemes hibácskáidtól, különben nagyonnagyon rendes ember vagy...

Nagy S. József

LUDAS MATYI emlékkönyvébe

A titkos és dilettáns drámaírók mindig gyanúperrel élnek a dramaturgokkal szemben, hogy olvasatlanul adják vissza remekműveiket. Mert ha olvasták volna! ... De ezt jó lenne rájuk is bizonyítani. Mindenféle fogással meg is kísérlik, hogy rajtakapják és leleplezzék őket. Leggyakoribb, hogy a kézirat közepén néhány lapot összeragasztanak, s ha az úgy marad, bizonyíték, hogy az illetékes még ezt sem vette észre. (Hatvankét esztendő színházi tapasztalatával ajánlom fiatalabb kartársaimnak, hogy minden benyújtott darabot hivatalsegédjükkel lapoztassanak át.) A tamáskodóknak persze néha igazuk van. Miért is olvasna végig valaki egy olyan kéziratot, amelyből már az ötödik oldalon meg tudja állapítani, hogy a becsvágyó ifjú vagy öreg szerző egyetlen épkézláb mondatot sem tud leírni, nem is szólva a helyesírásról.

Vannak azonban, akik holmi összeragasztott lapoknál körmönfontabb fogásokkal törnek a dramaturgok becsületére. Volt egyszer egy ilyen ügyfelem, aki azt eszelte ki, hogy a darab második fölvonásának egyik jelenetében, minden odatartozás és összefüggés nélkül, egy oldalon át fölöttébb orcátlan dolgokat mondott el a dramaturgokról. Ezzel a próbatétellel fölkészülten jött el hozzám, hogy meghallgassa a véleményemet. A véleményem nagyon lesújtó volt, és ezt őszinte rövidséggel el is mondtam. De egyetlen megjegyzést sem tettem arra a komiszkodásra, amellyel a dramaturgokat fricskázta meg. Mikor a magam mondókáját befejeztem, ő sértődötten, de öntudatosan emelkedett fel, és kijelentette:

– Ön ezt a darabot el sem olvasta!

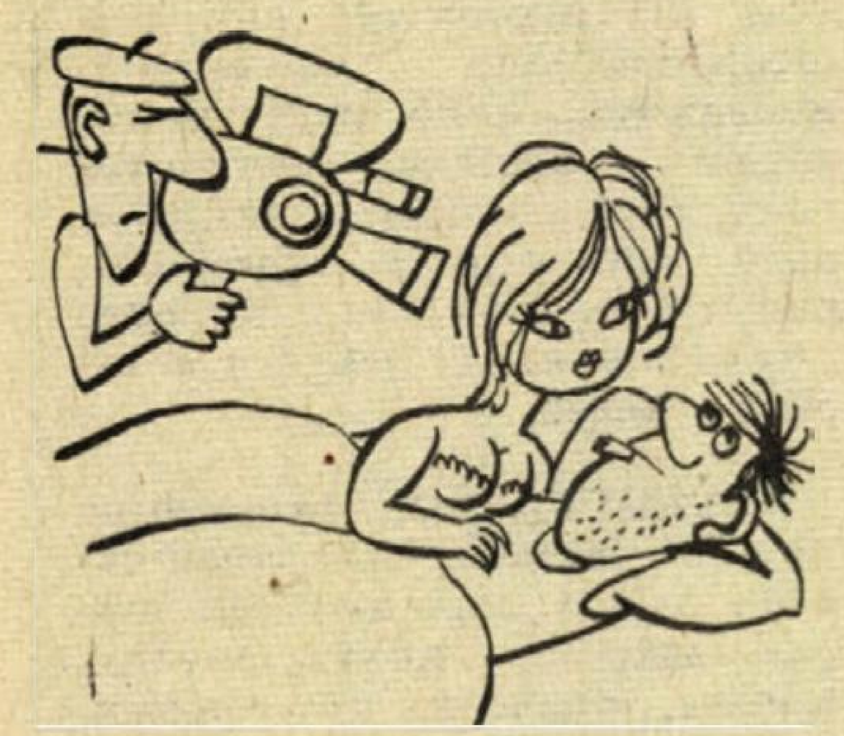
– Ezt azért mondja – feleltem én –, mert egy szóval sem említettem a kevéssé hízelgő kijelentéseit a mi munkánkról. Legyen nyugodt, azt is olvastam. De azt sem tudom előadásra javasolni, mert tele van helyesírási hibával.

Bálint Lajos

OLASZ ÁGY

Ketten ültek az olasz filmproducer dolgozószobájában. A producer és a legsikeresebb főrendezője.

– Valami más kell – mondta a producer –, már unom az ágyakat. Minden olasz film legfőbb témája, az ágy. Olaszországból a külföldi mozik közönsége nem lát mást, csak ágyakat. A csalfa feleség az ágyban, persze nem a férjével. Jön a házaló, befekszik annak az asszonynak ágyába, aki őt felhívta. Az igazgató a gépírónő ágyában, a gépírónő az igazgató ágyában. A szálló szobalánya a vendég ágyában. A vendég a szobalány ágyában. A kárpitos leszállítja a rekamiét, és mindjárt kipróbálja. Természetesen a háziasszonnyal. És így tovább, és így tovább. Valami más kellene. Drámai összecsapás, fordulat, cselekmény,

emberi sors, érzések, nem mindig ágy.

– Kérlek, éppen mondani akartam, hogy volna valami más. Éppen tegnap kaptam kézhez egy érdekes forgatókönyvet. Egy bohóc tragédiája. Megrázó történet. Nyomor, siker a cirkuszban, a bohóc kikopik mesterségéből, az istállót takarítja, felesége elhagyja, tragédia.

– Ez igen – csettintett megelégedetten az ujjával a producer. – Végre valami, aminek nem az ágy a cselekménye. Megcsináljuk! Persze, azért a közönségre is kell gondolni. Mindjárt az elején, amikor a cirkuszhoz szerződtetik, legyen egy kis pikantéria. Azért az kell! A cirkuszigazgató feleségének megtetszik a fiú, és elcsábítja.

– De hiszen akkor megint csak ágy . . .

– Szó sincs róla! A cirkusz irodájában csábítja el. Azután kell egy csöpp erotika akkor is, amikor már híres bohóc lesz. A légtornász tetten éri őt feleségével, a műlovarnővel.

– Ágyban?

– Dehogy! A cirkuszban. Valahol az istállóban! Szó sem lehet ágyról.

– Ha akarod, így fogom kijavíttatni az íróval a forgatókönyvet.

– Nagyon helyes. A bohócnak legyen egy rajongója. Grófnő vagy hercegnő. Nagy szerelem.

– De akkor megint csak nem tudjuk elkerülni az ágyat.

– De elkerüljük! Birtok, tavasz, vadvirágos rét. Vadászat. A grófnő megcsalja a bohócot. Nem, nem ágyban. A bohóc búskomor lesz, elzüllik. Visszatér a cirkuszba. A porondot, az istállót sepri. A híres állatszelídítőnő beleszeret. Megszöknek. Nagy szerelem! Ne félj, nincs közönséges ágyjelenet!

– Hogy akarod megoldani hálószoba nélkül?

– A Kék expresszel! Hálókocsi. Száz kilométeres sebesség! Ez igen, ebben tempó is van, öregem! És végre egy olasz film, ami egészen más, mint a többi . . .

Palásti László

Néger kisdiák Amerikában

(A „New York Herald Tribune"-ből)

– Semmilyen csapatnak sem vagyok a tagja, csak próbálok élve eljutni az iskoláig.

SZÖRNYŰSÉG

Skóciában, ahol nagyon
páradús a környezet,
megint feltűnt kedvenc rémünk,
a lochnessi „szörnyezet" . . .

Akik látták, mesélik, hogy
tekintete átható,
s kopoltyúján ez a szöveg:
„Made in England" – látható . . .

Így hörög a tó fenekén:
„Erőmet már kiadtam,
s én remegek azoktól, kik
megremegnek miattam . . .

S hogyha néha felbukkanok,
törve testben-lélekben,
már csupán a világsajtó
tart egyedül életben . . ."

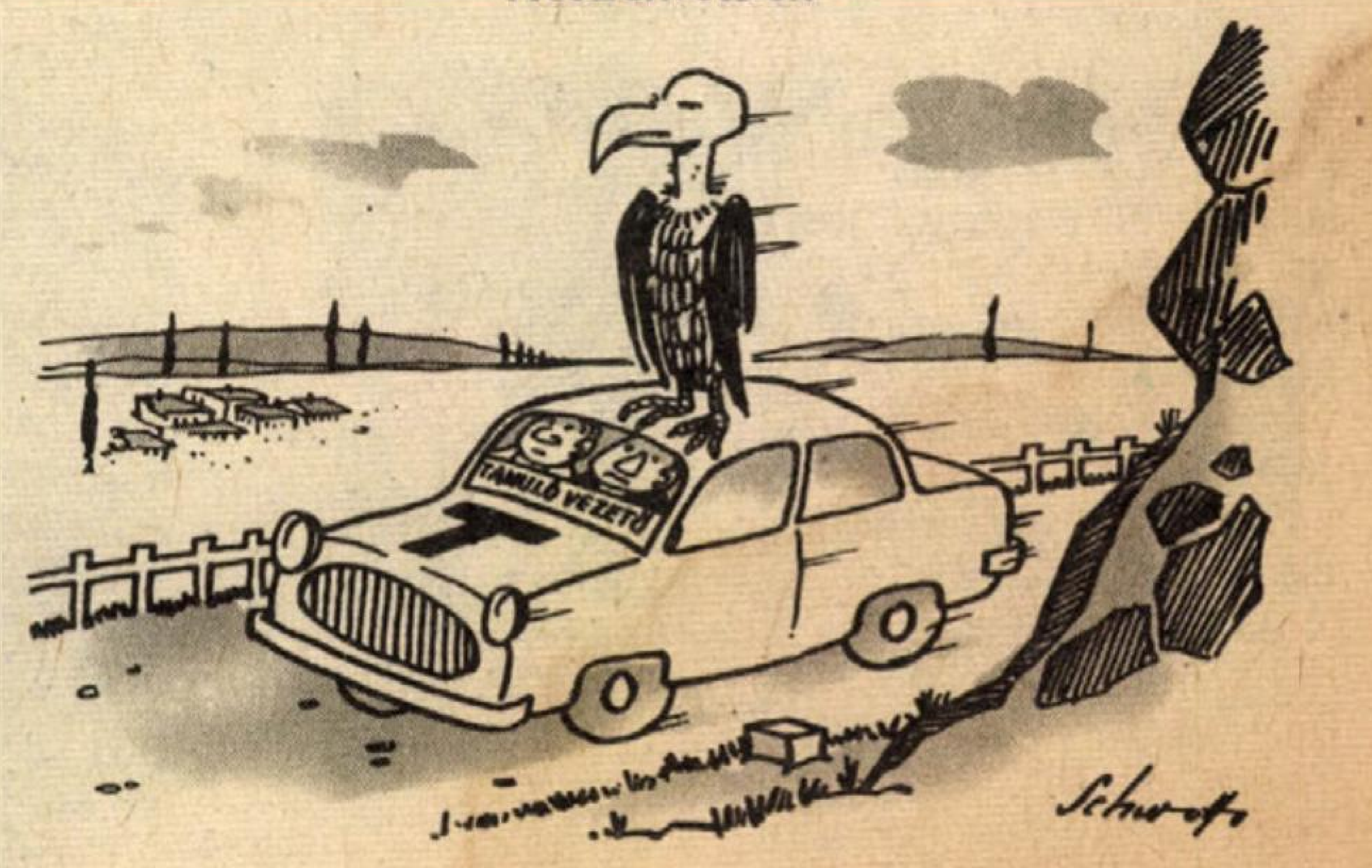
(szilágyi)

Kereskedelmi üzletkötő

– És mondja, Kovács, ismeri maga az arab számokat?

Készenlétben

Dolgozatírás közben

– Sajnálom, tanár úr, csak így tudok koncentrálni!

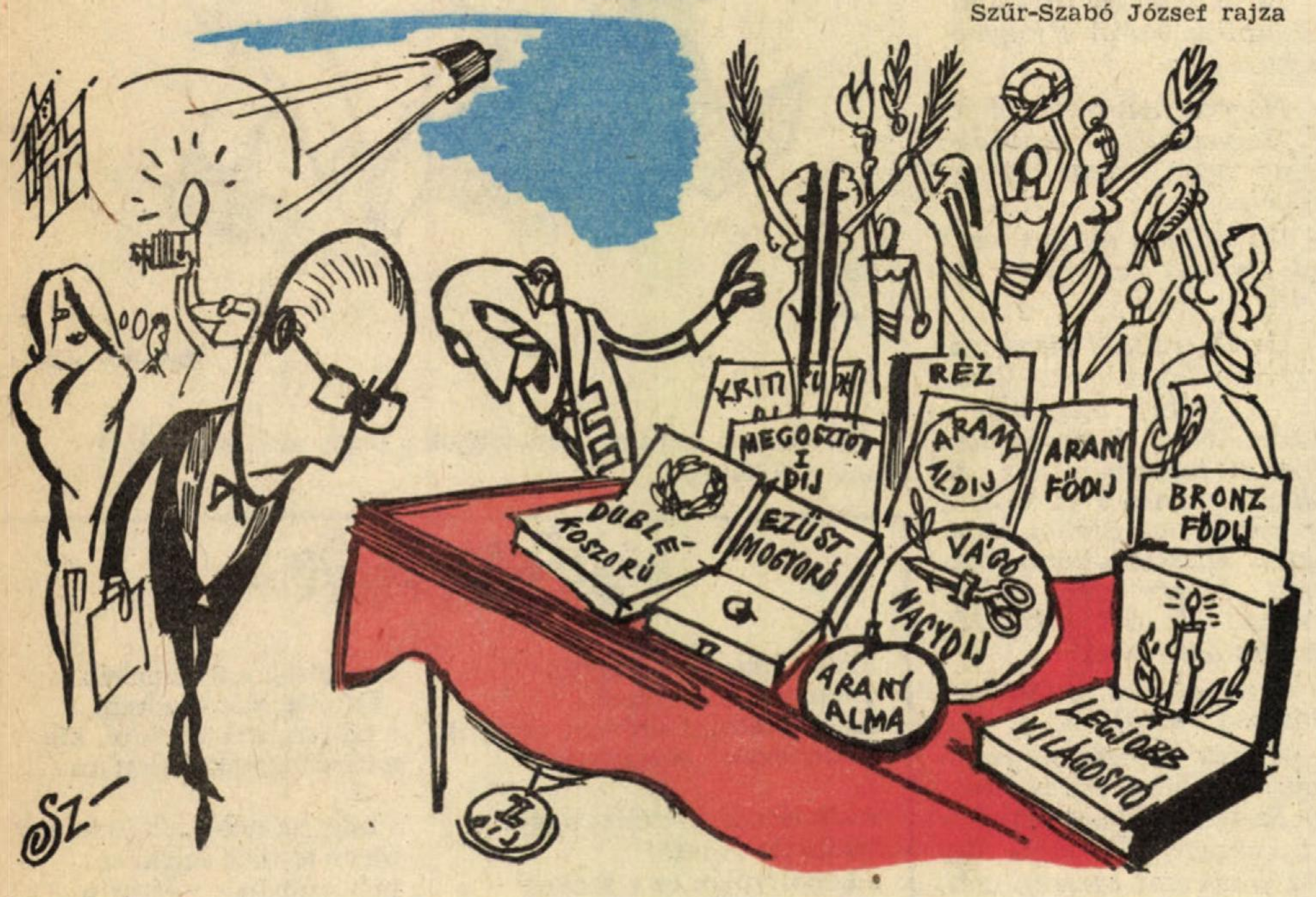
Búvár Kund

– Én megfúrom, de ki vállalja ezért a felelősséget?

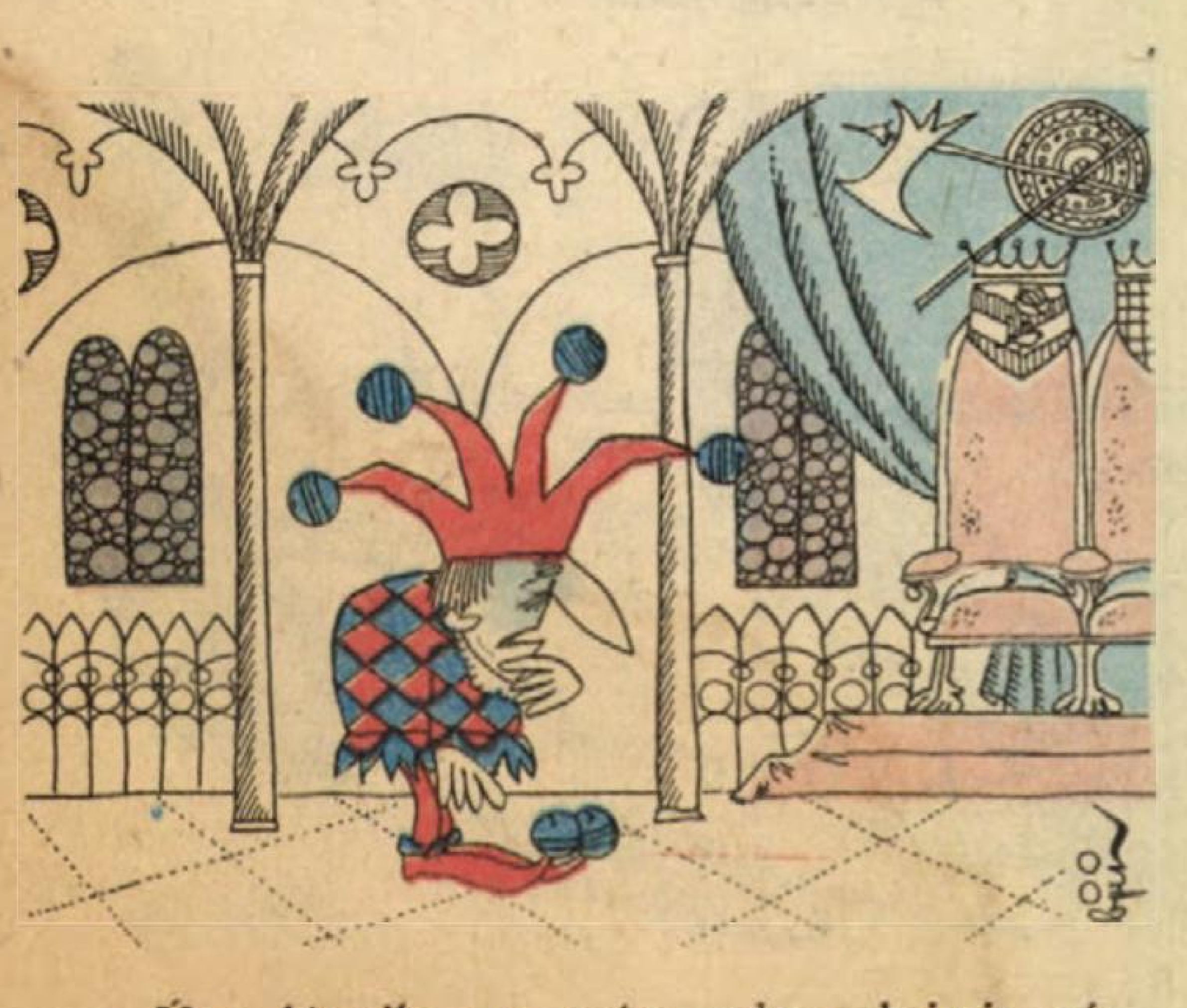
Fesztivál

Szűr-Szabó József rajza

– Részt tetszett venni a fesztiválon? Akkor tessék valamit kiválasztani.

Mellőzés

– Úgy látszik, az egész udvar krimit néz a tévében . . .

Pontos ember

– Reggel hatra kérek ébresztőt! . . .

APRÓHIRDETÉSEK

MEGNYERŐ KÜLSEJŰ, 172 cm magas, önhibáján kívül négy évet ült főkönyvelő sürgősen megismerkedne finomlelkű, melegszívű, kellő nagyvonalúsággal rendelkező revizorral vagy népi ellenőrrel, aki több apró sikkasztását szeretettel, megértéssel kezelné. Válaszokat „Felezünk 06974" jeligére a kiadóba kérek.

EGYEDÜLÁLLÓ, bronzvörös hajadon társaság hiányában ezúton keresi napi 8—12 db magas, alacsony, kövér, sovány, kopasz, dúshajú, nős, nőtlen, munkás, paraszt vagy értelmiségi, anyagilag nagyvonalú férfi ismeretségét 16-tól 60 éves korig házasság céljából. Világnézeti hovatartozás nem érdekel. „Különbejáratú üzlethelyiség" jeligére a hirdetőbe.

KERESEM azt a férfit vagy nőt (nekem teljesen mindegy), aki végre meg tud érteni. Tűz Gusztáv költő.

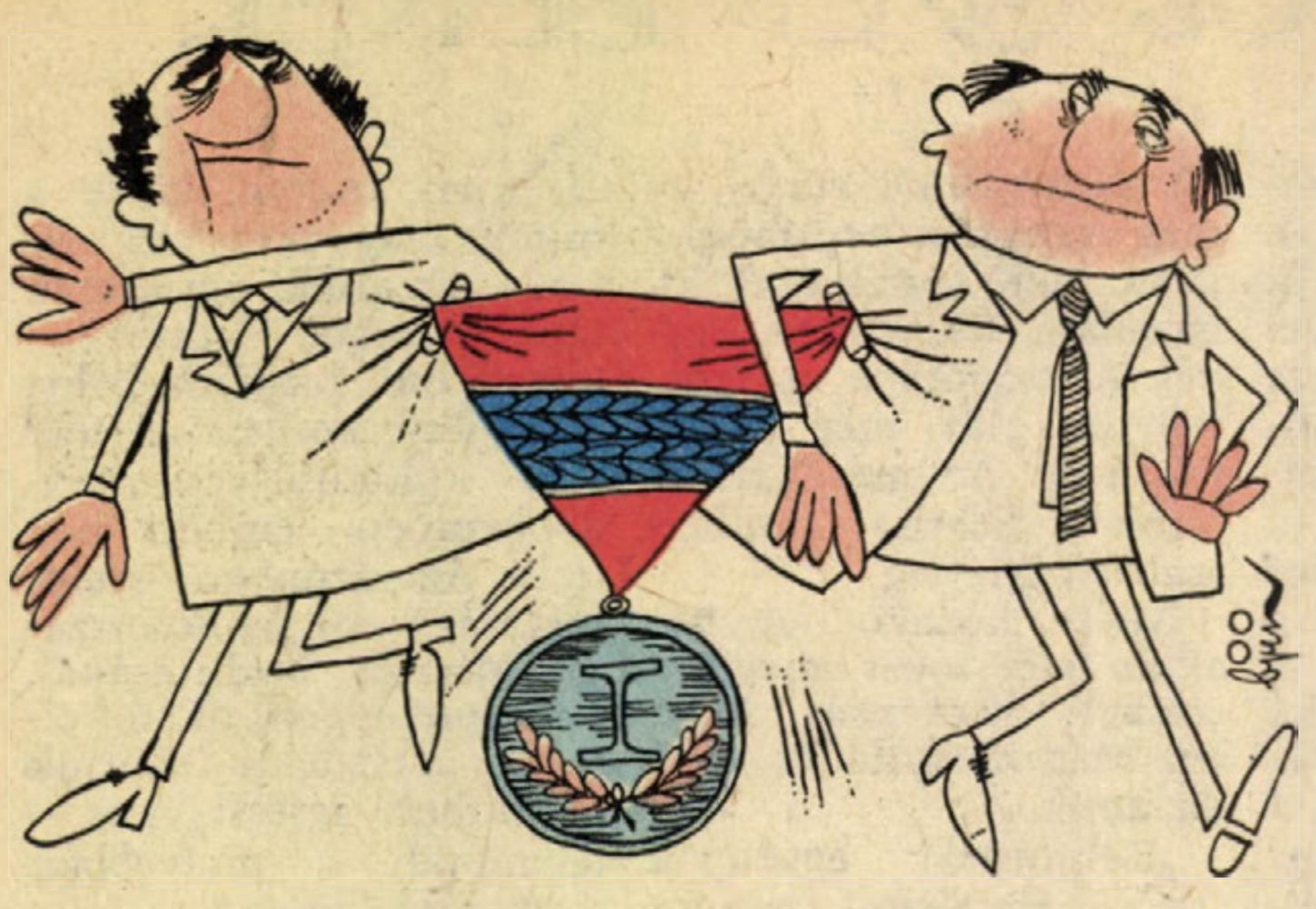
NÉGY KILÓ harminccal született, jó étvágyú, keveset bőgő, kimondottan szobatiszta, másfél éves budapesti lakos megismerkedne a papájával. „Kíváncsi természetű" jeligére.

NAGYOBB SZABÁSÚ hadi vállalkozáshoz 20 000 zsoldoskatonát, hozzávaló hajítódárdát, pajzsot, szekercét, mérgezett nyilat és faltörő kost keresek. Válaszokat „A kocka el van vetve" jeligére kérem. Julius Caesar, Hárshegy, 2. sz. pavilon.

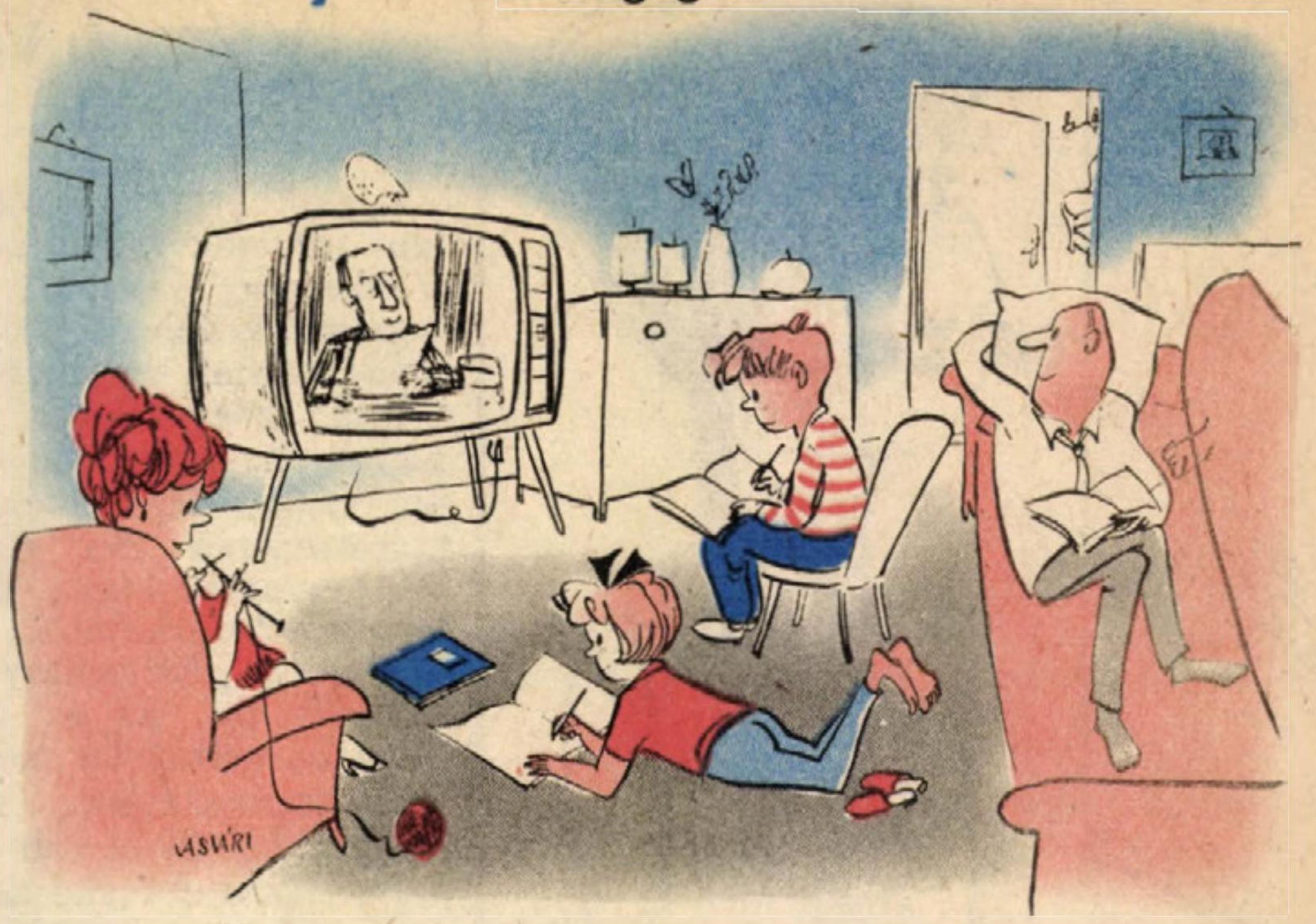
ELCSERÉLNÉM ötödik X-re néző, leszűrt életbölcsességgel, főosztályvezetői státusszal és pasaréti öröklakással rendelkező, enyhén hipertóniás, napi 30 Kossuthos, Salvus-vizes, két válóper utáni, kesernyés szájízű életemet udvari albérletben lakó, anyagi gondokkal küzdő, naiv, tapasztalatlan, felelőtlen 20 éves kis senki életére. Ajánlatokat „Ha lehet, két világháború nélkül" jeligére a kiadóba kérek.

Radványi Ervin

Megosztott díj

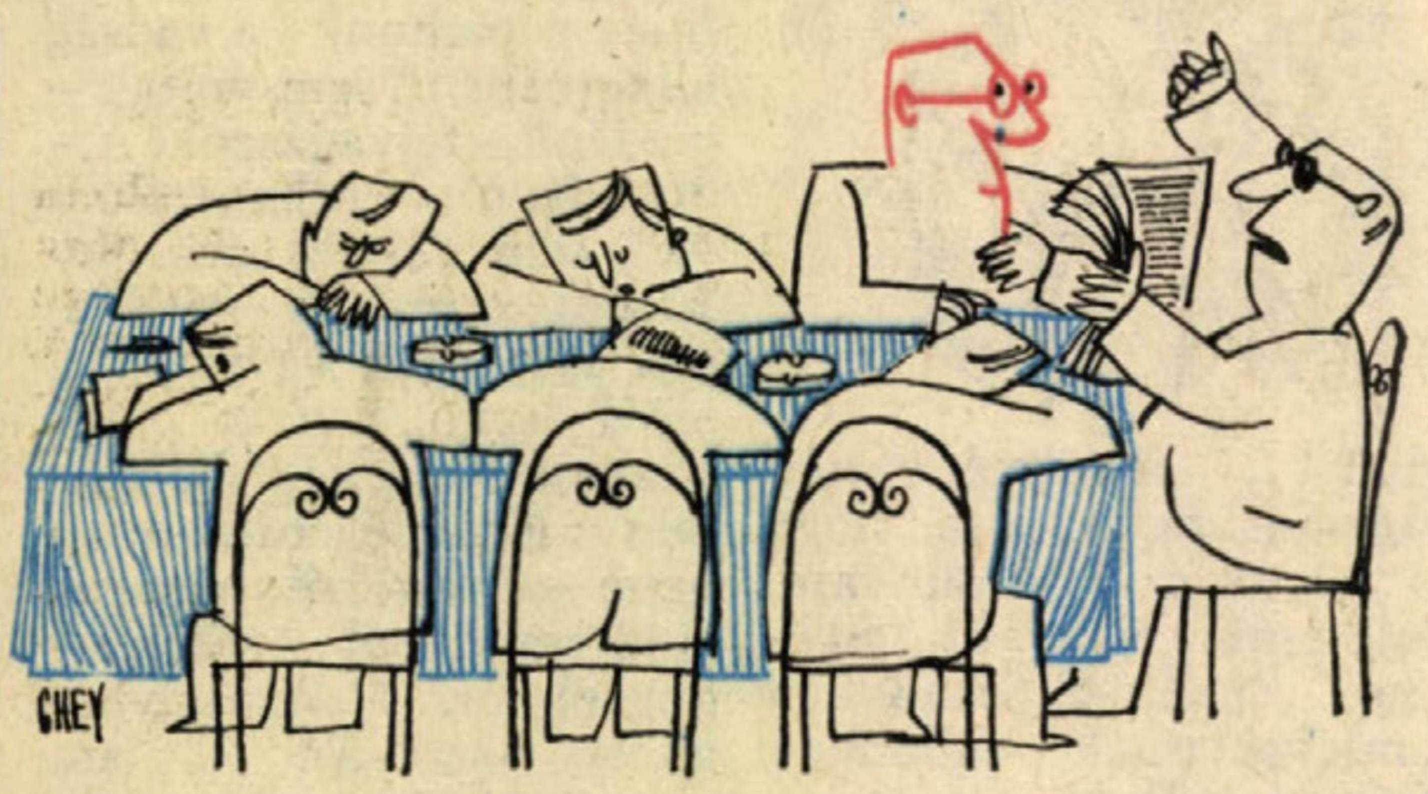

Pedagógia

– Ági, ha zavar a tévé, hagyd abba a leckeírást...

Értekezleten

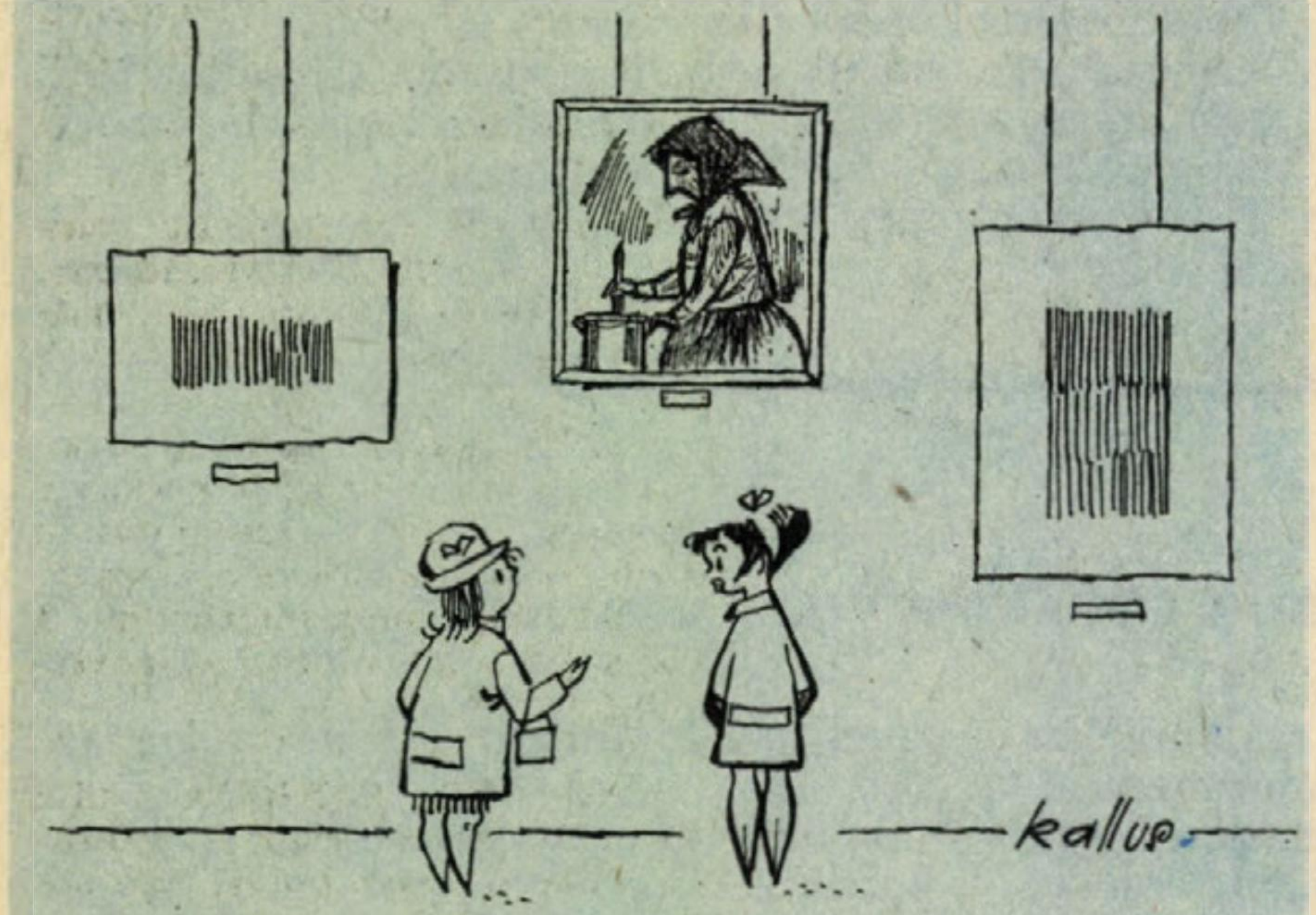
A stréber

Nemzetközi tárgyalás

– Tessék várni, rögtön utánanézek!...

Műélvezet egy tárlaton

– És mit tetszett főzni ebédre?

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

EGY BALATON-RAJONGÓ KESERVEI

A nyáron több balatoni községben megfordultam, és sok minden nem tetszett!

A legtöbb helyen igen keskeny, villák közé szorított kis sáv jelenti a szabadstrandot. Kevés az árnyékos hely, vagy éppen a szűk nádas-sikátorok miatt nincs kilátás a tóra. Hogy néhány példát említsek, így van ez Kenesén, Aligán, Balatonújhelyen, Bogláron, Szigligeten, Gyenesdiáson is. Ezzel szemben egész villasoroknak van „maszek" vízpartjuk...

Sokszor megcsodálták már a külföldiek is a Balaton „ezer színű" vizét. Nem csodálhatják meg viszont azok, akik a Szabadság üdülőtelepen nyaralnak! A szomszédos berekből a Balatonba szivattyúzzák át a talajvizet, és így egy sötétbarna, piszkos, mosogatólére emlékeztető folyadékban kell füródni! Vajon használ ez a Zala felől amúgy is iszaposodó, nehezen megmenthető víznek?! (Egyébként ezen bosszankodott a Csepeli Bőrgyár üdülőjének tiszta vizet kedvelő mintegy hetven beutaltja is.)

A Balatonon a közönség nagy része nem kedveli a vízibuszokat, mert zárt az utasterük, nem lehet belőlük élvezni a Balaton panorámáját. És nem is illenek a balatoni „atmoszférába"! A Balaton a mi kis tengerünk, hagyományos hajói (Kelén, Csobánc, Tünde stb.) „nagy víz"-re emlékeztetnek, kedvesek, barátságosak. Ezeket kellene szaporítani, s nem a vízibuszokat.

Apropó: azt sem értem, hogy az egyik leghangulatosabb kis hajót, a Tündét, miért vontatásra használják?

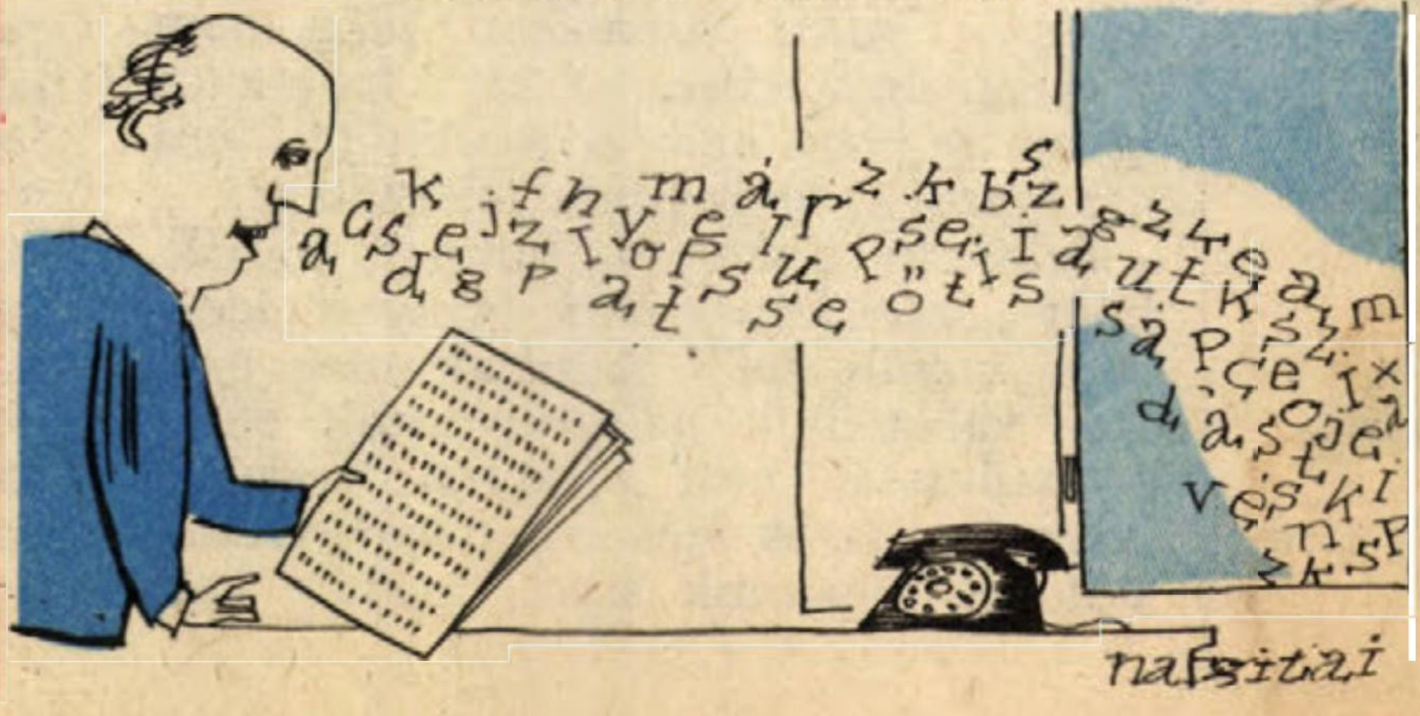
Gyenes Péter,
Bp., VII., Peterdy u. 31.

Önérzet

– A zebrán nem ismerkedem!...

Felkészülés az értekezletre

Női dolgok

– Ez nagyon egyéni frizura, azért hordja mindenki.

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

CIPŐ HELYETT REPÜLŐ

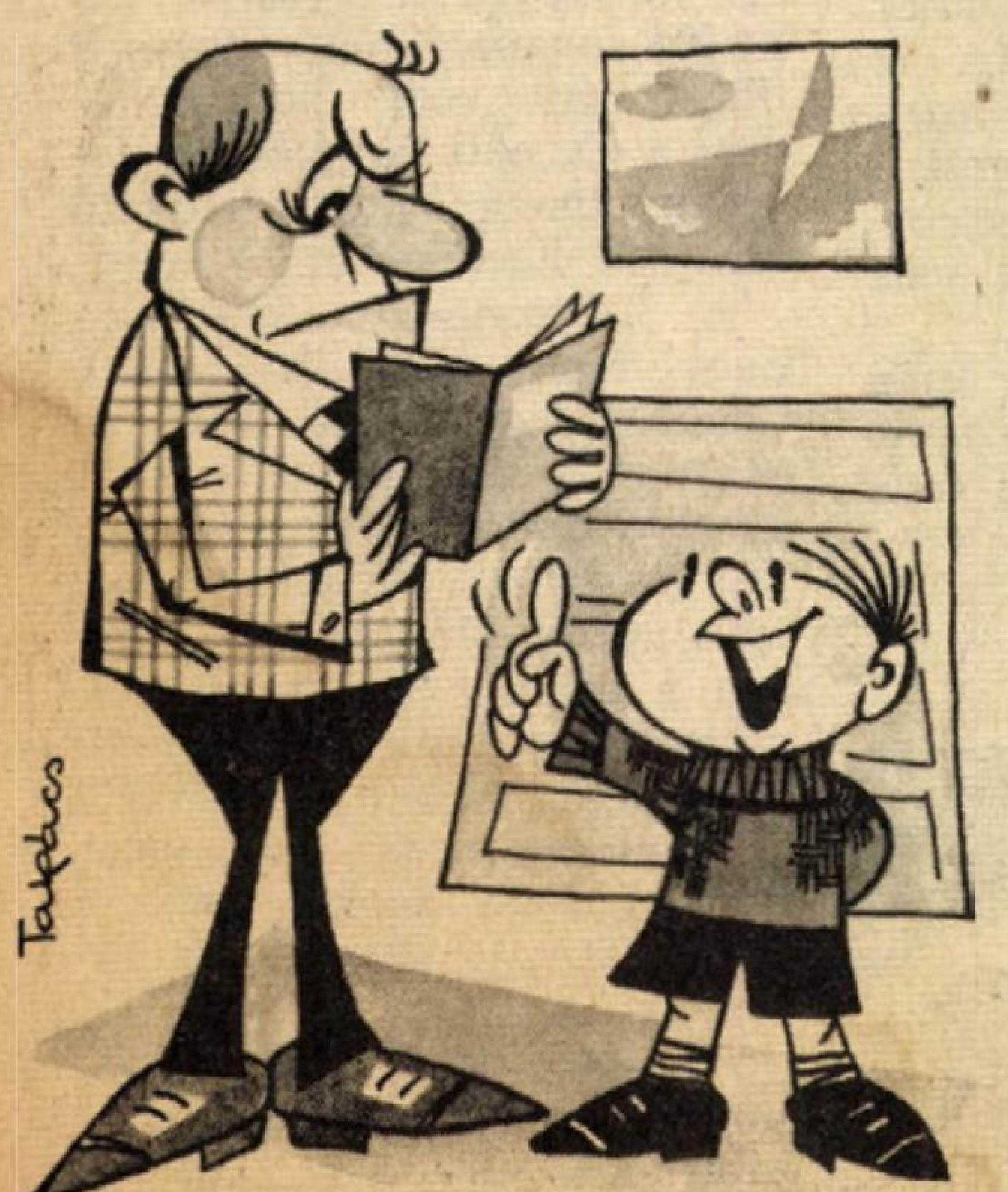
Három és fél éves fiamnak 25-ös félcipőt akartam venni. Egy napsütéses reggelen el is indultam fiammal, hogy szándékomat megvalósítsam. Dél felé, a tizenkettedik Cipőboltban vásárlási szándékom kissé mérséklődött, ugyanis tizenkettedszer közölték velem, hogy a kérdéses méretben, sajnos, nem kapható.

Sebaj, gondoltam, talán ez csak pesti probléma. Másnap vonatra ültem, elutaztam Szolnokra, majd Miskolcra. Sajnos, hiába. Mindenütt azt a választ kaptam, hogy fiú félcipő csak 27-estől felfelé kapható.

Két hét múlva fiammal ismét nyakamba vettem a Várost. Délután, Lőrincre érve, kissé elcsigázott fiam egy játékbolt kirakata előtt megtorpant, majd felcsillanó szemekkel rámutatott egy modern, lendkerekes repülőgépre, amit ha megtolnak, lámpái villognak, majd kijelentette, hogy olyat vegyek neki. Mély lélegzetvétel után, fiamat előreengedve, benyitottam az üzletbe, megvettem a kiválasztott repülőgépet, aminek láttán fiam mindenről megfeledkezett. Azóta nincs problémám, fiam a lakásból ki sem akar mozdulni, állandóan a repülővel játszik — papucsban.

Bognár Árpád
Bp. II., Lipthay u. 3.

Az első intő

– Nem te mondtad, apu, hogy mindenben én legyek az első?

MAJMOK és EMBEREK

Csakugyan s egyáltalán: rokonok vagyunk? És a rokonság foka?... Ha izgattak, közelebbi problémák izgattak ennél. Nem mintha szégyenlettem volna. A majom és az ember családfája, miként a származástan ma tudni véli, nemcsak közös, de a legarisztokratikusabb.

Még az Eszterházyaké sem ily ősi. Ez az oka, hogy az előbbieké már a régi természetrajzi tankönyvekben is le volt rajzolva. Az utóbbiaké nem; még abban a legkéseibb feudális időkben sem. Pedig akkorára alakultak ki úgy igazából a tradíciók! Csak annak nem volt a 40-es évek elejére családfája, aki nem vett – fáradságot legalább, hogy maga üsse föl a heraldikát s gusztusa szerint válasszon magának címert meg előnevet.

*

Azóta negyed század elporzott, de én továbbra sem erőltettem a kérdést. Nyilván nem vagyok rokonságtartó lélek. Vagy tán azért nem érdekelt, mert történetesen ő az a bizonyos szegény rokon? Hiszen nemcsak létezését és nevét, az előnevét is tudtam. S bevallom, az övé kivételesen imponált. Mert van benne humor. Ott somolyog, zeneként vibrál patinás óságú neve hangjaiban. Maga is merő szójáték. Pösze, egyhangú makogás hozzá képest a Kis Szűts, mit sütsz, de még Az ipafai pap fapipája is. Mert tessék csak kimondani, de vitézül, egyből: Antropopipecus Troglodytes! Hát még e név jelentése. Az már nem is humor. Szatíra: Emberszabású Majom.

Miért hozakodom hát akkor elő most mégis a címbeli kérdéssel? Nem én. Más nyűgölődik vele. Az amik.

„Kalifornia egyeteme 3000 (háromezer) majom részére kísérleti majomfalut építtetett. *Tükörként* fogjuk felhasználni a majmokat" – írja tudományos publikációjában Phyllis Ray antropológusnő. In-

diai tanulmányútján ugyanis tapasztalta, hogy a falvak s városok fáin, háztetőin tanyázó majmok csupán küllemükben emlékeztetnek vadonbeli fajtestvéreikre.

„Egyebekben – folytatja szó szerint – kíméletlenség és agresszivitás jellemzi az urbánus majmokat. Verekedéssel meg tolvajlással töltik napjaikat. Az őserdő majmai békés alaptermészetűek. Játékos kedvük akkor sem lohad, ha zsákmányszerző útjaikról éhesen térnek meg tanyahelyeikre."

Nem tudom, kikre s miféle magatartásbeli, netán – az általa ugyancsak tapasztalatból ismert – társadalmi formára céloz Mrs. Ray, amikor az idézett különbséget „megdöbbentően emberi"-nek ítéli. Az azonban szemforgatás, amit e kolosszális kísérlet beállításának tulajdonképpeni okáról elárul. „Tisztázni akarjuk az emberi agresszivitás – úgymond – *mélyebben gyökerező* okait."

Jó vicc! Nemcsak erkölcsileg, de tudományosan is elpuskázott az egész monstre kísérlet. Már alapjaiban. Összehasonlításul semmiképpen sem szolgálhat. Elfelejtették, hogy a majmok „a vadság állapotában" sem voltak – például – fejvadászok? Azóta, itt-ott „urbanizálódva", sem váltak azzá. Sohasem csinálták történetük folyamán egymás fejéből sem zanzát, sem skalpot. Még kevésbé egymás legelidegeníthetetlenebb gúnyájából: egymás epidermiszéből – könyvburkolatot. Hangulatvilágításra szolgáló ‚I am sorry!' lámpaernyőt sem. Szóval mindazt nem tették sehol és soha, amit az ember már „természeti állapotában" is, civilizáltan is egyaránt elkövetett; ott Dél-Amerika őserdeitől, amott a pápuák földjétől kezdve a századunkbeli keresztény-európai ember kultúrtájáig.

Toma Ádám

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

VÁLASZOL A FŐVÁROSI VILLAMOSVASÚT

Néhány héttel ezelőtti számunkban szóvá tettük, hogy a villamosmegállóhelyeken miért nem teszenek ki egy táblácskát: mikor indul hajnalban az első kocsi. A korai utazók ugyanis sokszor fél órákat töltenek el bizonytalan várakozással a megállóhelyeken.

A Fővárosi Villamosvasút válaszában a többi között ezeket írja:

„A cikkben hiányolt „első kocsi" tábla a vasút üzemében még nem volt rendszeresítve, ezzel kapcsolatos igény ez ideig nem is merült fel, ami azt igazolja, hogy nincs jelentősége."

Felmerül a kérdés, honnan tudják, hogy *„ezzel kapcsolatos igény ez ideig nem merült fel"*? Álljanak meg egyszer valamelyik pályaudvarunk előtt, és hallgassák meg a hajnali vonattal érkezett utasok néhány megjegyzését, akiknek fogalmuk sincs, meddig kell ácsorogniuk, mikor fut be végre az első kocsi.

Rendkívül megnyugtató az is, hogy közlik velünk:

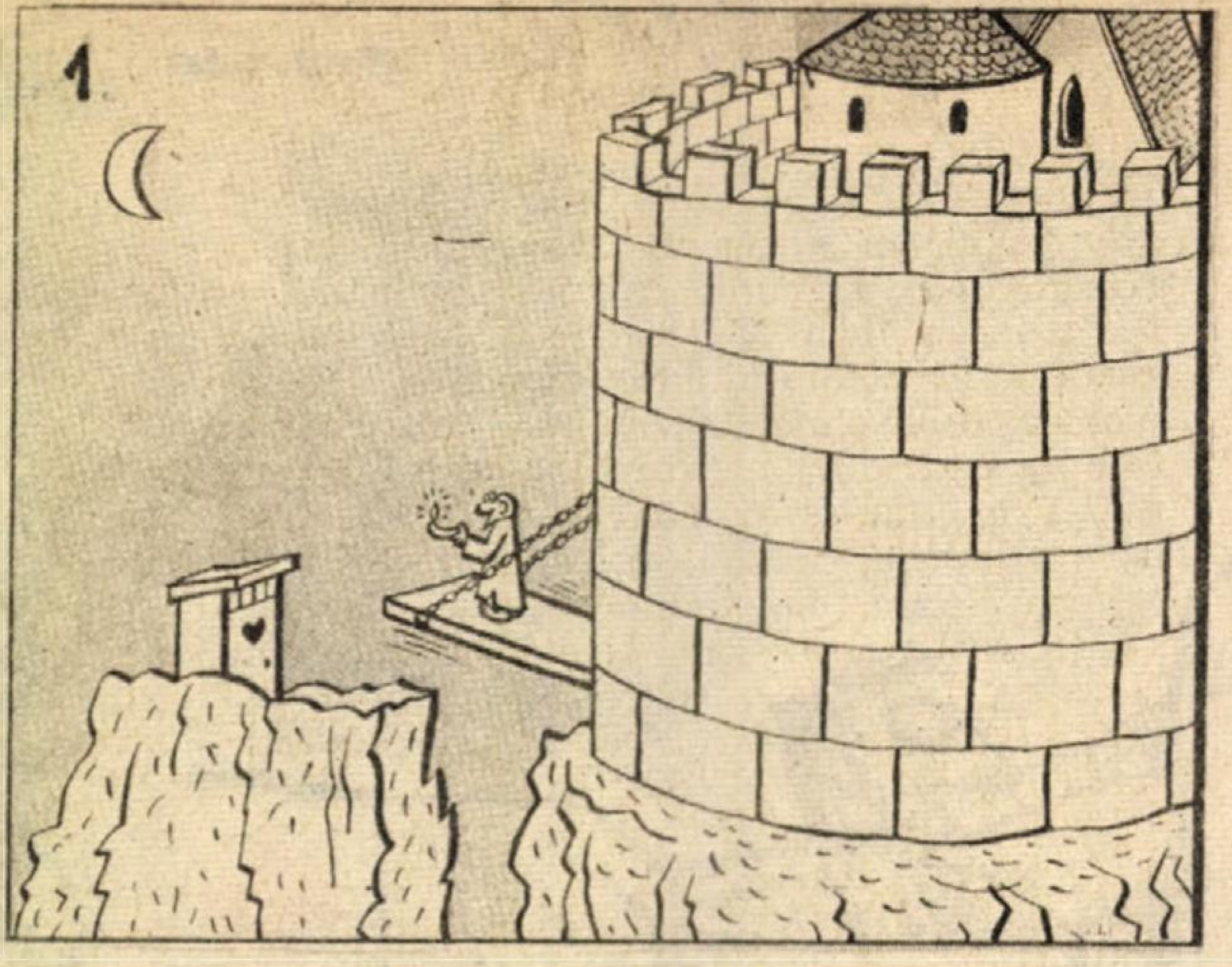
„Az első kocsi esetleges késése esetén jön a második, amire érdemes várakozni."

Nem értjük, honnan tudnánk, késik-e az első kocsi, mikor fogalmunk sincs róla, mikor kell indulnia? Válaszuk záradékául még arra utalnak, hogy a villamosokon kifüggesztett menetrenden feltüntették az első kocsik indulási idejét. Tehát ajánlatos, ha a kedves utazóközönség az egész menetrendet bemagolja, hiszen soha nem tudhatja, hogy másnap hajnalban melyik vonalon kell utaznia egy „első kocsival". Köszönjük a Fővárosi Villamosvasút felvilágosítását. Sokkal okosabbak lettünk.

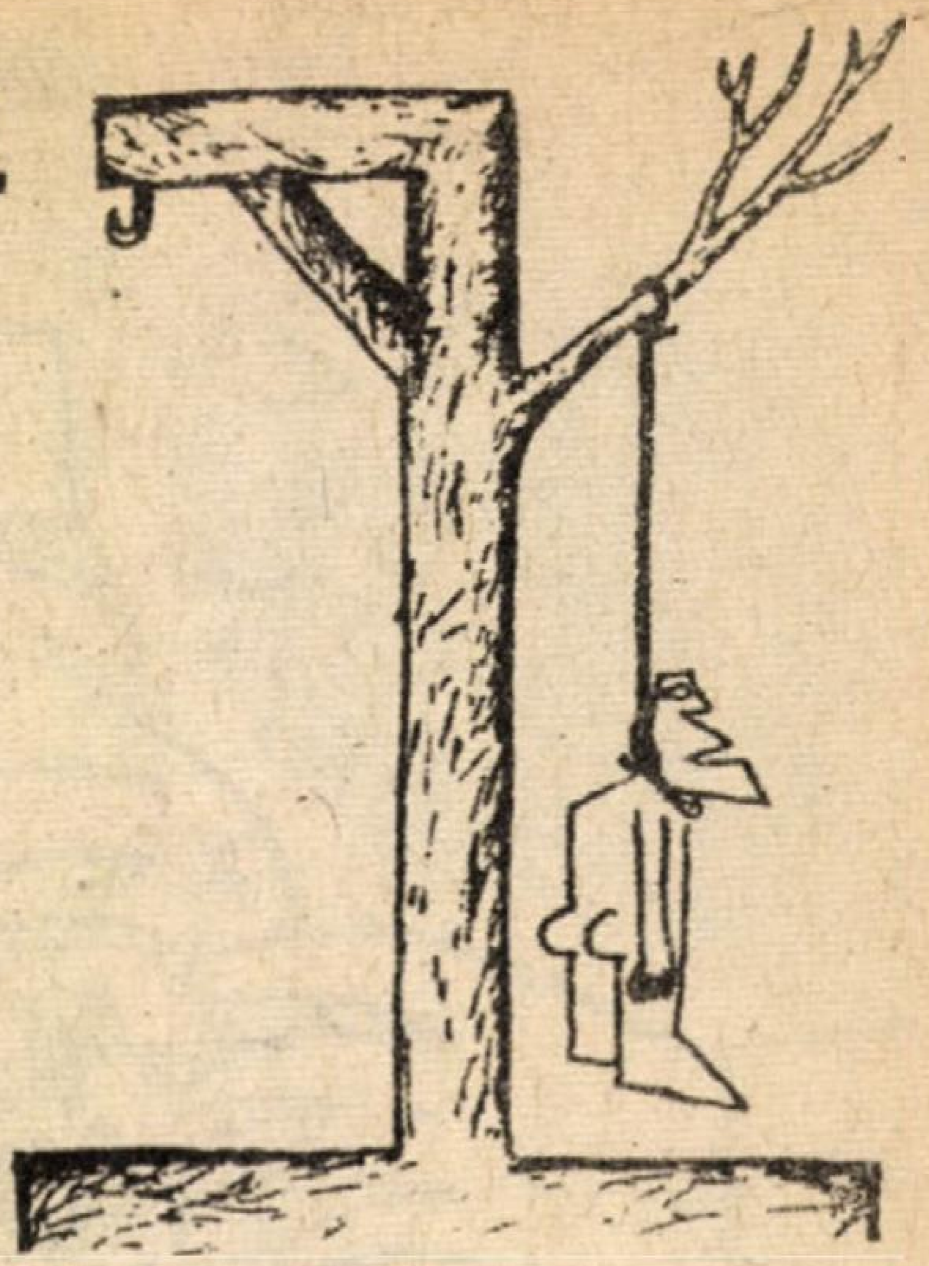
(g-os)

ISMERD MEG ÖN MAGA DAT!

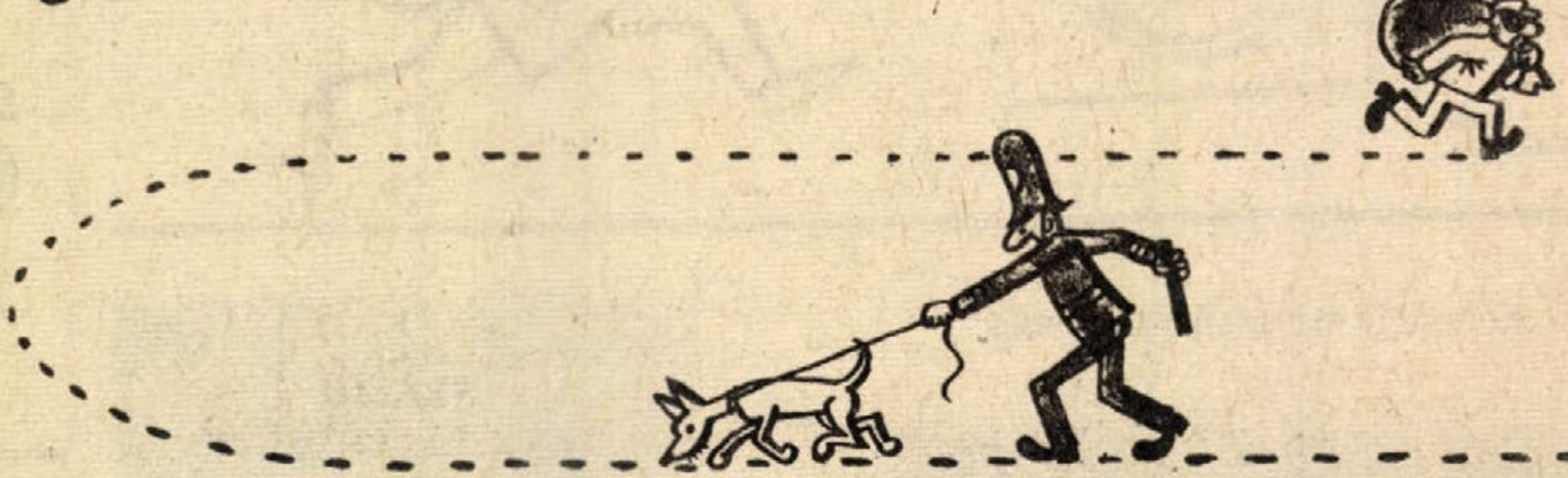
1

2

3

KEDVES OLVASÓ!

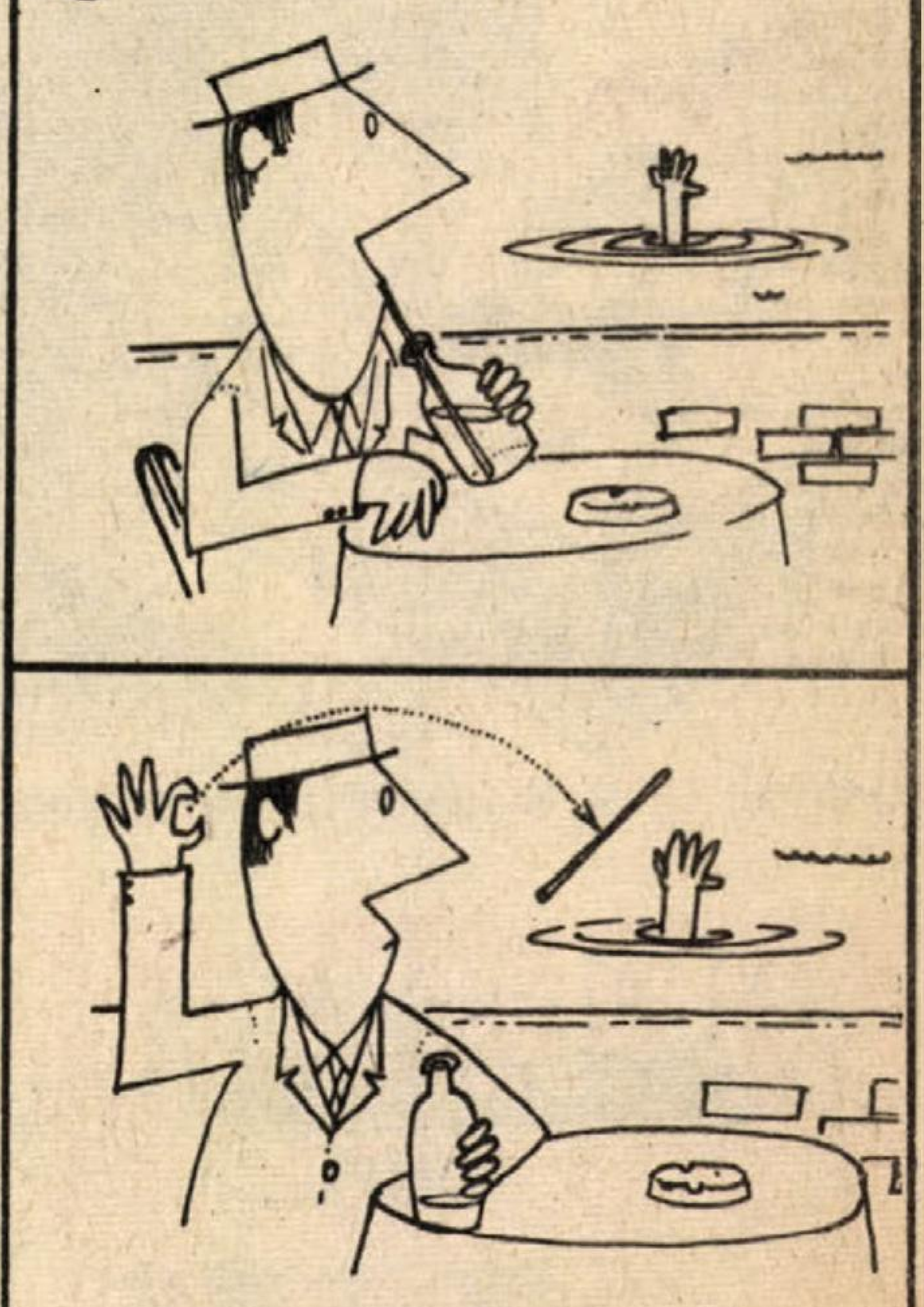
Az itt szereplő karikatúrák közül melyik tetszik Önnek a legjobban?

Miután választott, nézze meg a rajz bal felső sarkában levő számot, aztán olvassa el a számhoz tartozó rövid jellemzést, amely fényt derít az Ön természetére. (Ha a jellemzés nem kedvére való, válasszon másik rajzot.)

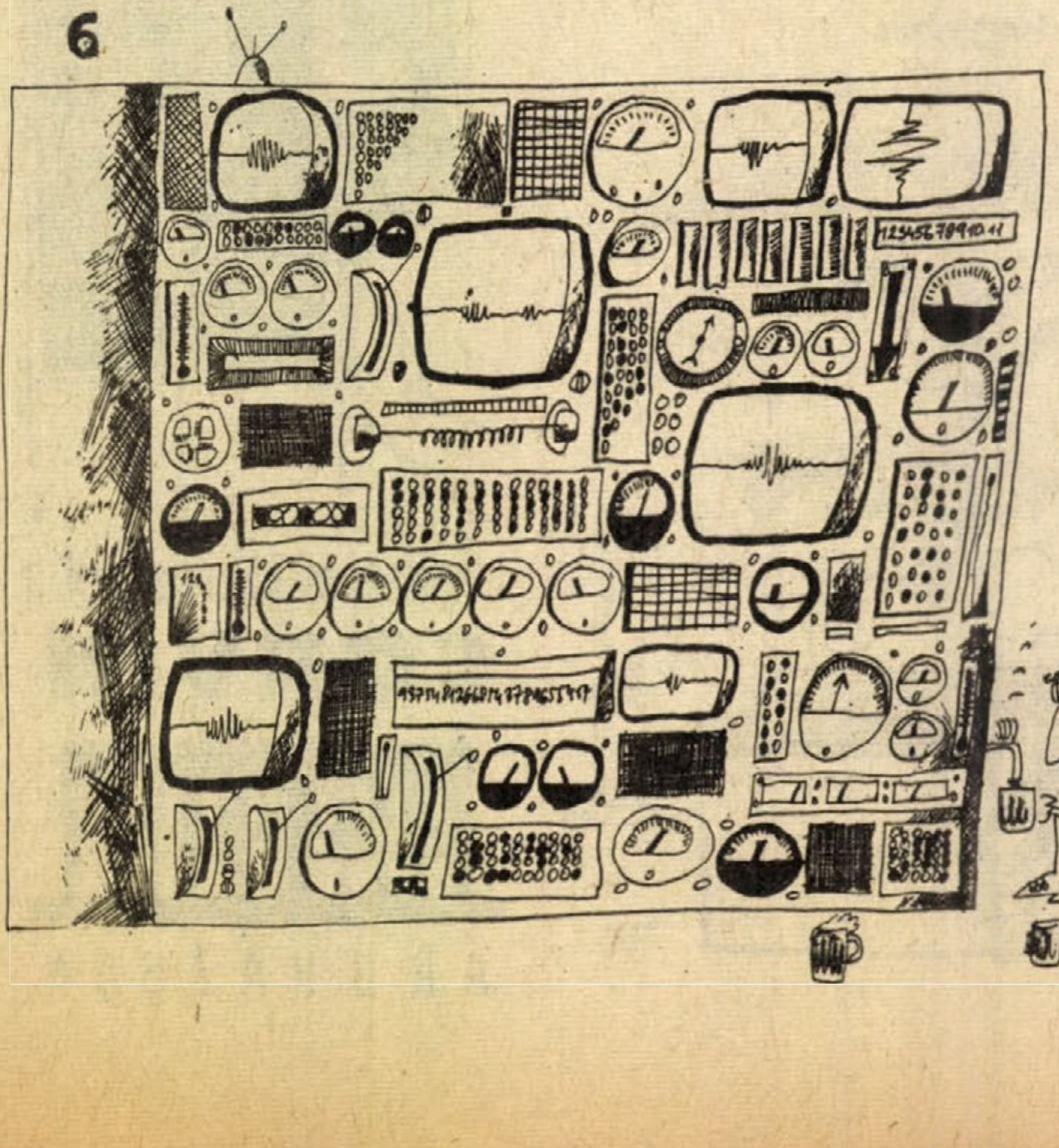
4

5

6

JELLEMZÉSEK:

1. Művészlélek. Ízlésében a romantika harcol a naturalizmussal, szükség esetén az utóbbi győz.
2. Gyűlöli a sablont, megveti a kényelmet, kissé különc.
3. Rendszerető, fegyelmezett, kötelességtudó. Többre hivatott.
4. A békés együttélés híve, szeretetre vágyik.
5. A bajba jutottakon segít, a tettek embere, kedveli a limonádét.
6. Fejlett műszaki érzéke szerény igényekkel párosul.

K. A.

Nem érdekli a jobb kezet, hogy mit csinál a bal…

Várnai György rajza

Kezdődik az utolsó negyedév

– Már csak egy jó kis objektív nehézség segítene rajtunk!

SZELÍD TÉVÉ-JÁTÉKOKAT!

Edward Kennedy szenátor (Kennedy III.) egy bostoni beszédében ezeket mondotta:

– Az Egyesült Államokban minden két percben megölnek vagy megsebesítenek valakit tűzfegyverrel. Abba kellene már hagyni az erőszak dicsőítését! Lövöldözés helyett inkább azt mutassák be a televízióban, hogyan oldják meg problémáikat az amerikaiak békésen.

Megjegyzésünk: ne csak a tévében, hanem Vietnamban is!

hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér meséli Feketének:

— Az én feleségem a leghiúbb nő Pesten.

— Hogyhogy?

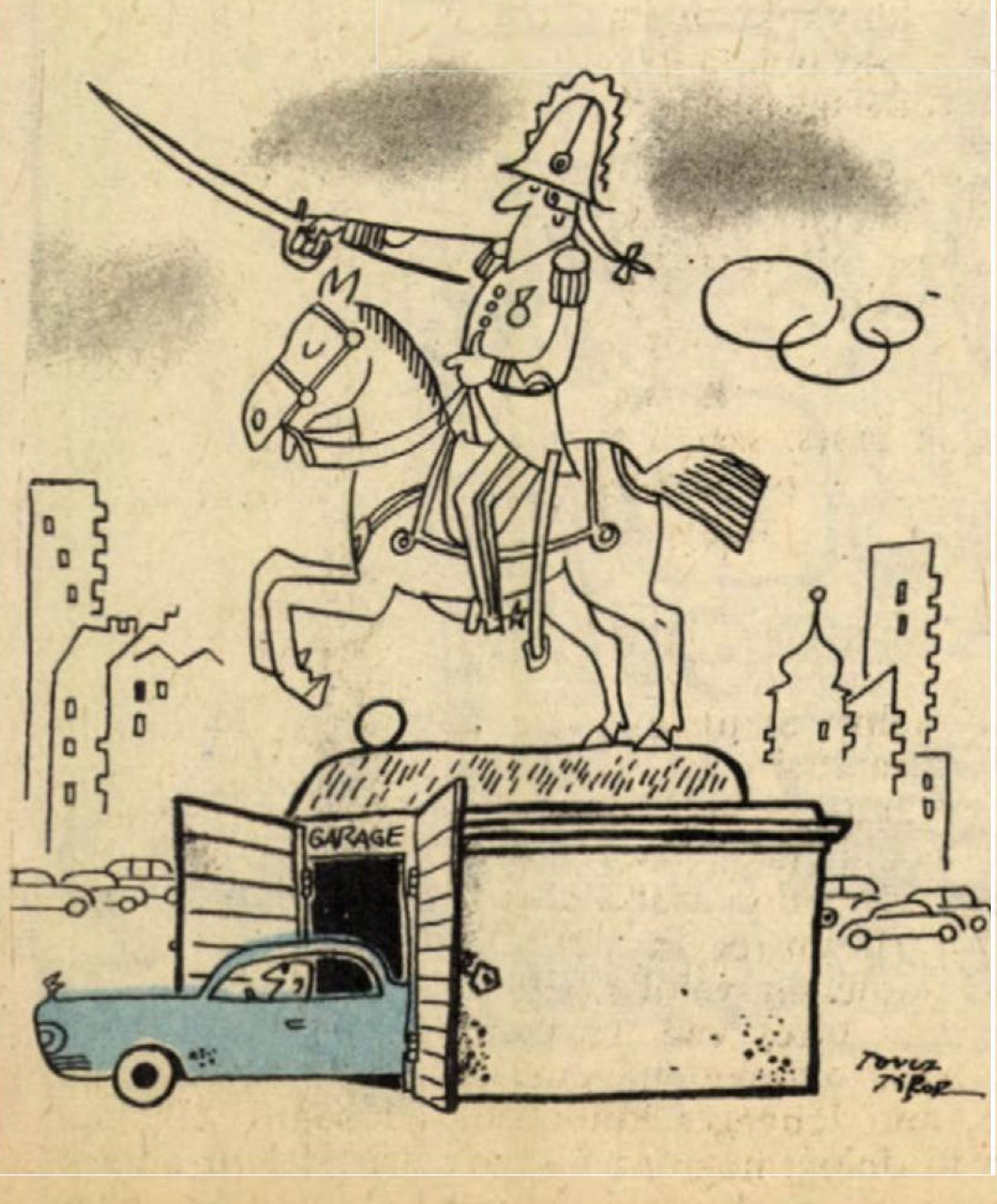
— A vendéglőben mindig tükörtojást rendel, hogy megnézhesse magát benne.

*

Pistike rém rossz gyerek, és ha az apja nincs otthon, az egész házat felfordítja. A mamája egyszer rákiabál:

— Csak azt szeretném, hogy az apád egyszer itthon lenne és látná, milyen komisz vagy, ha nincs itthon!

Nagyváros

napi hírek

– ... és tudja, hogy itt mi mindent lehetne találni?

Sajdik Ferenc rajzai

– Akkor mégis megírom a regénytrilógiámat!

Kedves Ludas!

A „Kedves Ludas!" című rovatban olvastam egy tréfás történetet, melyet egyik olvasójuk küldött be. Ezt a tréfás történetet igen sokan ismerik, mert benne van az Essential English című tankönyvben. Én is küldhetek ebből az ismert könyvből történeteket?

László Ádám
Budapest

44 éves koromra megértem, hogy nagykorú lettem. A nagykorúság jelvényét nemrég kaptam meg a HKI-tól egy önálló kapukulcs képében, amelyhez díszes veretű „HKI KAPUKULCS" feliratú bárcát kaptam hátoldalán a kapukulcs számával. A kulcsot azzal a szigorú figyelmeztetéssel kaptam kézhez, hogy a számozott bárca nélkül nem szabad használni. Ígérem, betartom az utasítást, hiszen ha a HKI ilyen feneketlen bizalommal van hozzám és önálló kapukulcstulajdonossá avatott, akkor azzal nem szabad visszaélni. Ha egyszer borvirágos jókedvemben hajnalban vetődöm haza, s kulcsomon nem találom a bárcát, nem fogom azt használni, inkább ott pusztulok a hóban!

Javában örültem a kulcsnak, amikor első osztályos kisfiam megkérdezte: „Apuci, minek kell a kulcsra rátenni a bárcát?"

Mit szólsz hozzá, kedves Ludas, hogy milyenek ezek a mai kölykök? Ilyen butaságot kérdeznek, ahelyett, hogy a tanuláson járna az eszük!

Hát csak ezt akartam megírni neked, Ludaskám. (Ja, igaz is, mit válaszoljak a kölyöknek?)

R. D.
a 14 468. számú kapukulcs tulajdonosa
Budapest

A Film Színház Muzsika 38. számában azt olvastam, hogy Bette Davis Ibsen „*Vadmacská*"-jának főszereplőjeként színpadon aratta első sikerét. Ibsen egyik drámájának címében valóban szerepel egy híres vad, csakhogy az nem macska, hanem kacsa, ami lényeges különbség. Az jó dolog, hogy az újságok nem szeretnek vad kacsát írni, de nem kell azért még a *Vadkacsát* is átkeresztelni!

A. A.
Nyíregyháza

Bájos viccet olvastam egyik külföldi lapban:

Fiatal nő az országúton megállít egy gépkocsit és kéri, hogy vegyék fel.

– Jól van – mondja a sofőr –, de előbb mutassa a tenyerét!

A nő odatartja a tenyerét, a sofőr hosszasan vizsgálgatja, majd így szólt:

– Rendben van! Beszállhat!

A kocsi elindul, s a kíváncsi utas megkérdezi:

– Mondja, miért érdekelte magát az én tenyerem?

– Hogy hosszúak-e az életvonalai? A kocsinak ugyanis nincs fékje!

Becsey Károlyné
Budapest

A nevezetes szigetvári évforduló alkalmából minden megjelent cikket és méltatást elolvastam, hogy kellő tájékozottságot szerezzek a 400 év előtti nagy történelmi eseményről. Azonban annyi ellentmondó adatot találtam bennük, hogy teljesen összekuszálódott minden eddig szerzett ismeretem. A Tükör azt írta, hogy a várat ostromló sereg százezer főnyi volt; a Népszava csak 15 ezerre taksálta a török sereg létszámát. Az Irodalmi Lexikon – amelybe szintén belelapoztam – több százezres seregről ír. Az Élet és Irodalom azt írta, hogy Szulejmán csak a Szigeti Veszedelem szerint veszett ott Szigetvárnál, a Tükör és az Irodalmi Lexikon szerint valóban ott halt meg a török császár, csupán a dátumban nem egyeznek: egyik szeptember 7-re, a másik szeptember 5-re teszi a halál napját. A Népszava azt írta, hogy a Szigeti Veszedelem megírása óta 29 kiadást ért meg, a Tükör ezzel szemben a mű 65 kiadásáról tud...

A tanulságot végül is így szűrtem le magamnak: ne olvasson egyszerre több újságot az ember, ha tájékozott akar lenni!

K. F.
Hódmezővásárhely

FrAnciasALáta

FUTBALL

Normandiában, apálykor, egy-két kilométerre is visszamegy a tenger. Az óriási víztömeg keményre döngöli a homokot, úgyhogy autók, *plage*-vitorlások rohangásznak rajta. Szóval futballpályának is ideális lenne. *Lenne*, ha valakinek eszébe jutna labdába rúgni ezen a remek terepen. Röplabdáznak, vagy egyszerűen csak labdáznak, de hogy

felállnának legalább egykapura játszani, arra még nem volt példa. Nem is csoda, hogy a francia futball oly gyászosan szerepelt a világbajnokságon.

Bezzeg otthon! Ha előkerül egy labda, abból focizás lesz, akár az utcán, akár a Szent István parkban. Nem is csodálkozik az ember, hogy a futballvilágbajnokságon ... illetve ... hát igen ...

HAZAI ÖSSZEFÜGGÉSEK

Ha az ember külföldre utazik, nemcsak szalámit, szardíniát és májkonzervet visz magával, hanem szappant is, hogy spóroljon a valutával.

Egyik nap valamiért visszamegyek a szobámba, a takarítónő éppen szagolja a szappanomat.

– Jó illata van – mondja elismerően. – Magyar?

– Igen – felelem büszkén. Örülök a magyar ipar sikerének.

A takarítónő forgatja kezé-

ben a szappant, s próbálja kibetűzni a belenyomott szavakat.

– Márka ...

Ez az első szó. Ezt nem kell lefordítani. A márka franciául is márka, csak az utolsó betűt nem ejtik ki.

– És ez mit jelent? – mutat aztán a második sorban levő Ó-Levendulára.

Lefordítom.

– Ez a szappan neve?

– Igen.

– Ha ez a neve, akkor miért van odanyomva föléje, hogy márka? Mintha azt mondanám: *nevem* Odette. Nem furcsa?

Ráhagyom.

– De igen.

Végül megkérdezi, mit jelent a harmadik szó, hogy szappan.

– Szappan – válaszolom franciául.

– Rányomják a szappanra, hogy szappan?

– Úgy látszik.

– Miért? Hogy tudják, hogy szappan? Nehogy megegyék?

*

Napolajat is hoztam magammal, Caola bronzolajat. A társaságomban levő L. kisasszonnyal levonulunk a tengerpartra, bekenjük magunkat, és kifekszünk a kabinunk elé sütkérezni. Élvezzük a napot, három hétig kellett rá várni. A szomszéd kabint egy kövér asszony tartja megszállva, öt gyerekkel. A gyerekek üvöltenek, teleszórják szemünket-szán-

kat homokkal, de az anyjuk engedi őket. Egyfolytában eszik és olajozza magát. Szeretne lefogyni és lesülni. A nap éget, vihar lesz belőle. Elmarad a fürdés.

Otthon észreveszem, hogy az ingemet gyönyörű bronzminták díszítik. Ugyanezt jelenti L. kisasszony is, a vacsoránál. Neki a fehér melltartója lett csupa bronz az olajtól.

– Majd kijön a mosásban – mondja.

Másnap megint süt a nap. Bekenjük magunkat, s elnyúlunk a homokban. Estére csodálatosan lebarnulunk. A gyerekek szünet nélkül ordítanak, az egyik ráugrik a hasamra. Az anyja megjegyzi:

– Milyen szép barna a monsieur.

Tényleg, olyanok vagyunk, mintha csokoládéba mártottak volna bennünket. A Caola bronzolaj is a magyar ipar diadala, gondolom. Estig kétszer is fürdünk, szóval szép a világ.

Másnap reggel L. kisasszony tragikus arccal fogad.

– Nem jött ki – mondja.

– Micsoda?

– A napolaj, a melltartómból.

Az én ingemből se jött ki.

A kövér asszony gyerekei kilyukasztják a gumimatracomat, és úsztatják a vízen L. kisasszony szalmakalapját. Az asszony megint el van ragadtatva a barnaságunktól.

Adunk neki egy üveg bronzolajat.

LOPJÁK A VIZET

Készülődünk az utazáshoz. L. kisasszony szép kagylókat keresgél, s megtölt egy palackot tengervízzel. Hazaviszi, hogy elhiggyék, hogy a ten-

ger igazán sós. Amikor itatja az üveget, megszólal mellette egy bácsika.

– Mademoiselle, lopja a vizet?

– Lopom! – mosolyog rá L. kisasszony.

– Nem szabad ám!

– Félnek, hogy elfogy?

A bácsika magyarázza, hogy egy üveggel, persze, szabad elvinni, de egy hordóval például, már nem.

– Miért nem? – lépek közelebb.

– Törvény – feleli a bácsika.

Megkérdezek egy csomó ismerőst. Igen, van ilyen törvény, de hogy ki hozta, mikor és miért, azt senki se tudja.

EGY VICC

– Szeretnék egy igazi revolvert – mondja az ötéves kisfiú az apjának.

– Nem kapsz.

– De én akarok egy igazi revolvert! – követelőzik a gyerek.

– Nem kapsz! Itt az történik, amit én akarok!

– Tudom. De ha *lenne* egy igazi revolverem ...

Fendrik Ferenc

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

MINT A TÖBBI?

Az „éjjel-nappal közértben" herendi tálon gyönyörű, nagyszemű, szépen sütött töpörtyűt láttam. Mivel ma ez a legolcsóbb hentesáru, megörültem, hogy olcsó és finom vacsorához jut a családom. Kértem egy negyedkilót. A csomagolóban belenéztem a zacskóba: negyedkiló szemét volt benne; illetve egy, egyetlenegy szemet találtam a tálon levő vonzó áruból, a szép, nagy töpörtyűkből is. De csak egyet. A hentesárucsoport vezetőjéhez mentem panaszra. A legmélyebb tisztelettel megkérdezte: „Mondta ön az elárusítónak, hogy nagyszemű töpörtyűt kér?" Megdöbbenve jöttem rá, hogy nem mondtam. Természetesnek vettem, hogy azt kapom, amit láttam a pulton. „Na látja, kérem, ha mondta volna, biztosan azt kapta volna." Le voltam fegyverezve. Még szerényen megkockáztattam a megjegyzést: „Azért ebben az üzletben ezt nem volna szabad csinálni." Erre ő: „Miért? Ez épp olyan üzlet, mint a többi!"

Sajnos.

S. M.-né
Budapest

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

Egyik olvasójuk felhívta a figyelmünket arra, hogy a gödöllői képeslapot téves felirattal hoztuk forgalomba. Sajnos, igaz, figyelmeztetését köszönjük. A hibás lapokat kivontuk a forgalomból, és a hiba elkövetőjét felelősségre vontuk.

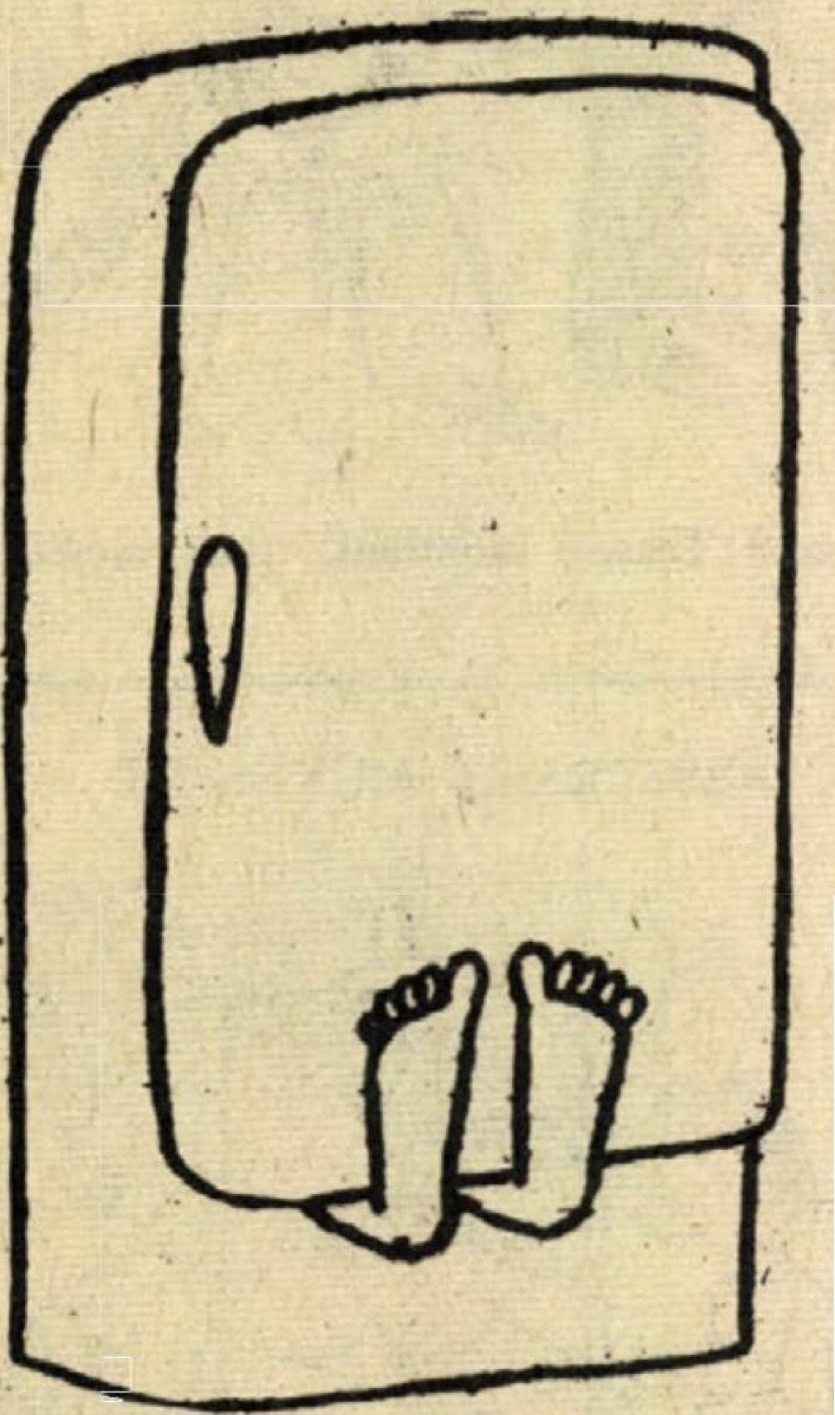
Nemes Béla ig.
Képzőművészeti Kiadó V.

„Egy gőgös villamos" című cikkükben a Lósport Vállalat dolgozói elpanaszolták, hogy az „L" jelzésű járatunkon, amellyel mindennap munkába mennek, nem kaphatnak kedvezményt. A személydíjszabási kormányhatározat értelmében a betűvel jelzett járatokon a viteldíj 2 forint, s e járatokra a bérletek nem érvényesek. Ettől a rendelettől eltérni, vagy ezen változtatni nem áll módunkban, azonban az érintett dolgozók problémájának megoldása érdekében már folynak az „L" járat módosításával kapcsolatos tárgyalások.

Szentgyörgyi Tibor főo. v.
Fővárosi Villamosvasút

KÁNIKULA

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Melyik művészet érdekli őket?

A pantomim. Az ember ugyanis gyakran kerül olyan helyzetbe, hogy mutogatással jobban ki tudja fejezni, amit érez, mint szavakkal...

D. F.

A hadművészet, de csak múzeumban.

F. L.

Egyik sem. Ha valamelyik művészet érdekelne, nem vettem volna tévét.

(f-p)

A szájharmonikázás. Legnagyobb sikereimet ezzel arattam.

G. Sz.

Minthogy a művészet a társadalmi tudatnak olyan sajátos formája, amely a valóság lényegét érzékileg megragadható módon tükrözi, egyúttal elősegíti a valóságnak nemcsak megértését, hanem átalakítását is, és tekintetbe véve, hogy fejlődését végső soron a társadalom anyagi létének mozgása határozza meg, jóllehet hatással vannak rá az előző társadalom művészeti hagyományai, valamint a társadalmi tudat egyéb formái, engem mindezek alapján legjobban a detektívregény-irodalom művészi termékei érdekelnek. Jutányos árat fizetek, esetleg cserélek, telefonhívásra házhoz megyek.

K. A.

Mindegy, csak a múzsája csinos legyen.

M. Gy.

A szakácsművészet. Meg is látszik rajtam.

R. B.

Az életművészet. Fájdalom, ennek a gyakorlásához sem elég a rátermettség — protekció is kell hozzá.

S. A.

Az építőművészet. Magam is számos légvárat építettem már.

S. P.

Nekem mindegy, csak megértsem.

(t)

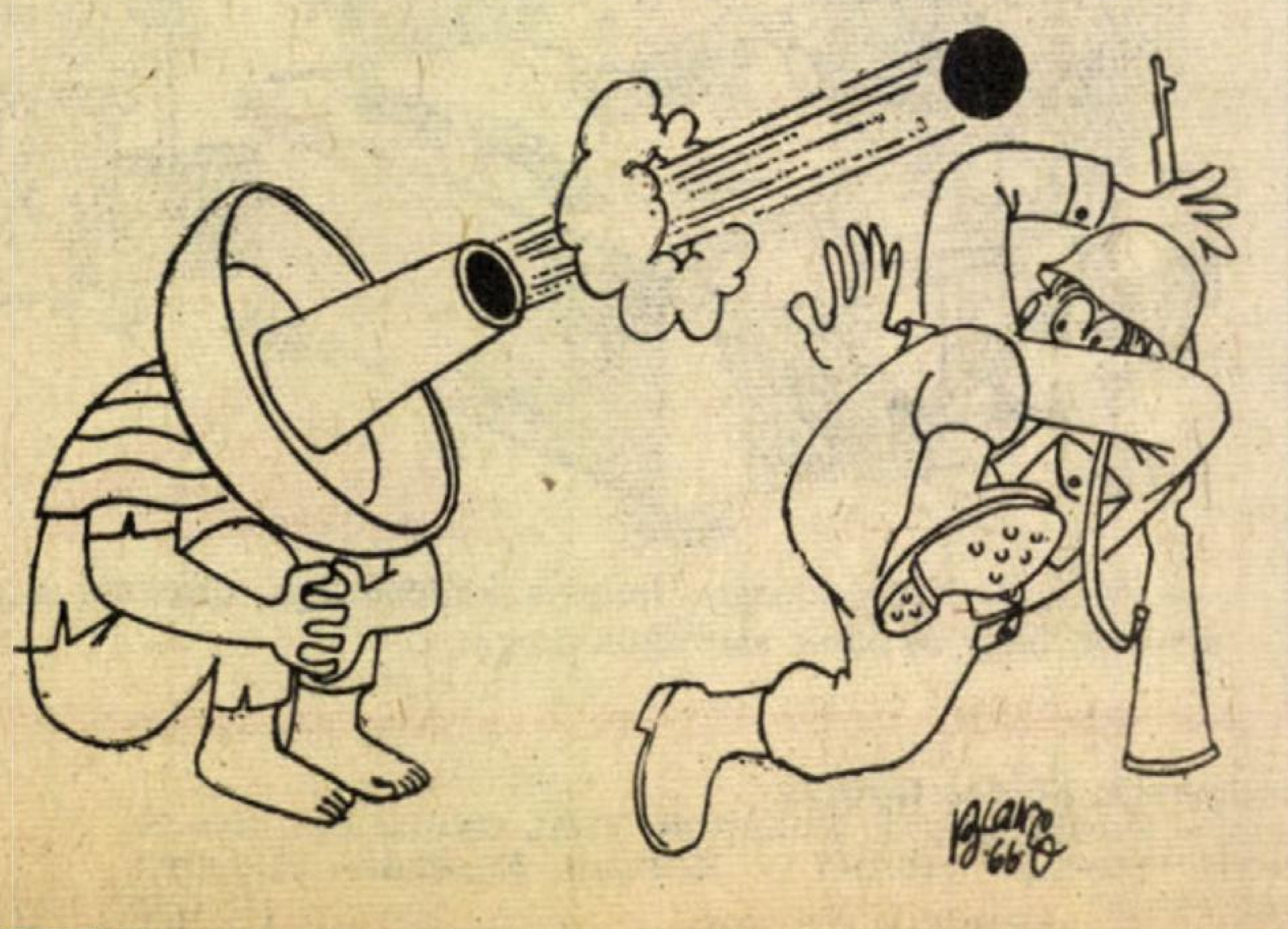
MŰÉRTŐK

SAJTÓ-ÖNKRITIKA

DÉL-AMERIKAI HELYZETKÉP

a múzsák világából

A NÉZŐKÖZÖNSÉG HANGJA

– És még azt mondják, hogy nincs új magyar dráma! . . .

A MEGGYŐZŐDÉSES MŰVÉSZ

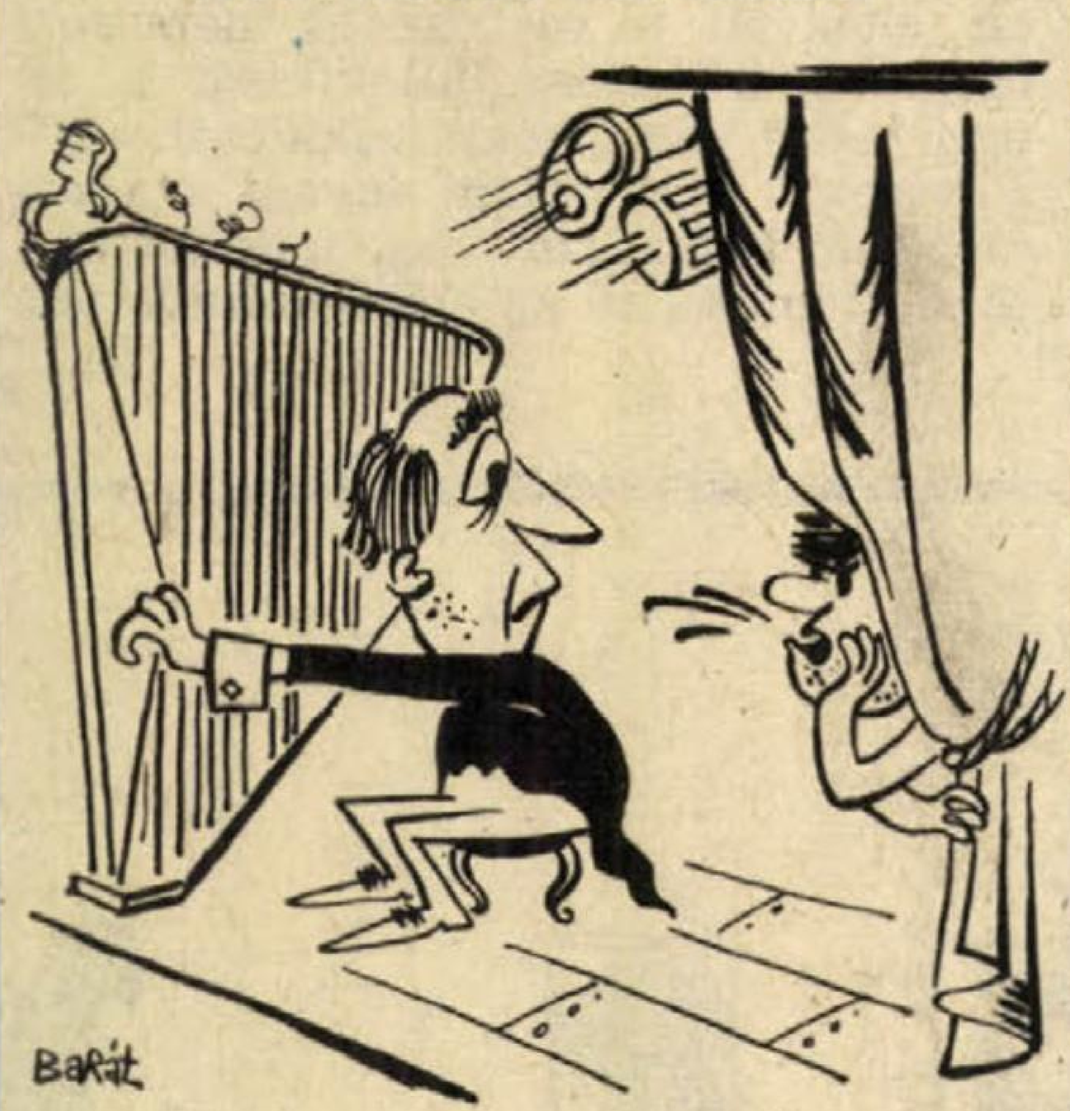
– Halló, Meteorológiai Intézet? Tessék mondani, most merről fúj a szél? . . .

MODERN RENDEZÉS

– Nincs valakinél egy szög?

IRÁNYÍTOTT MŰVÉSZET

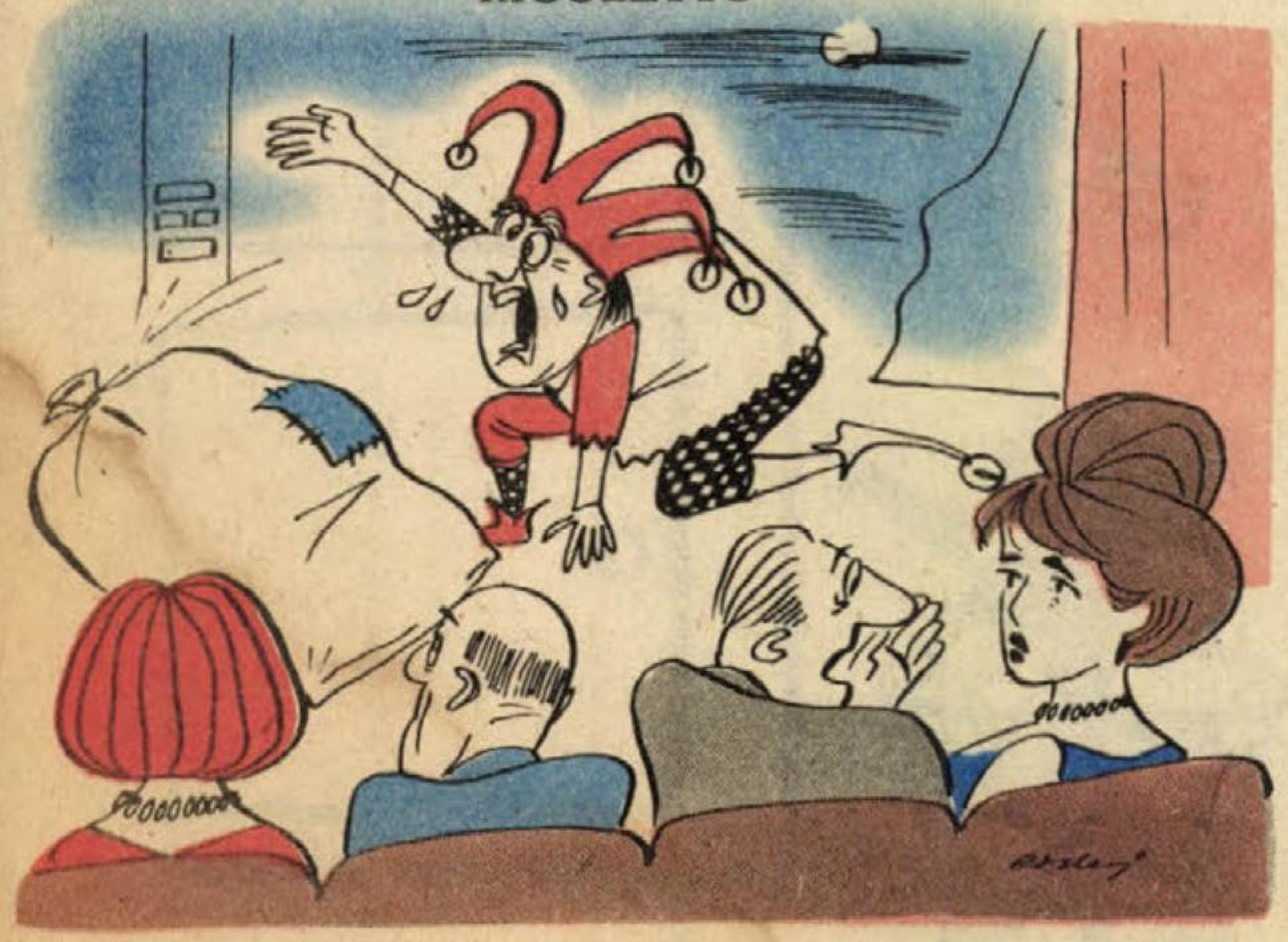
– Most elölről a hatodikat! . . .

ABSZTRAKT MŰVÉSZET

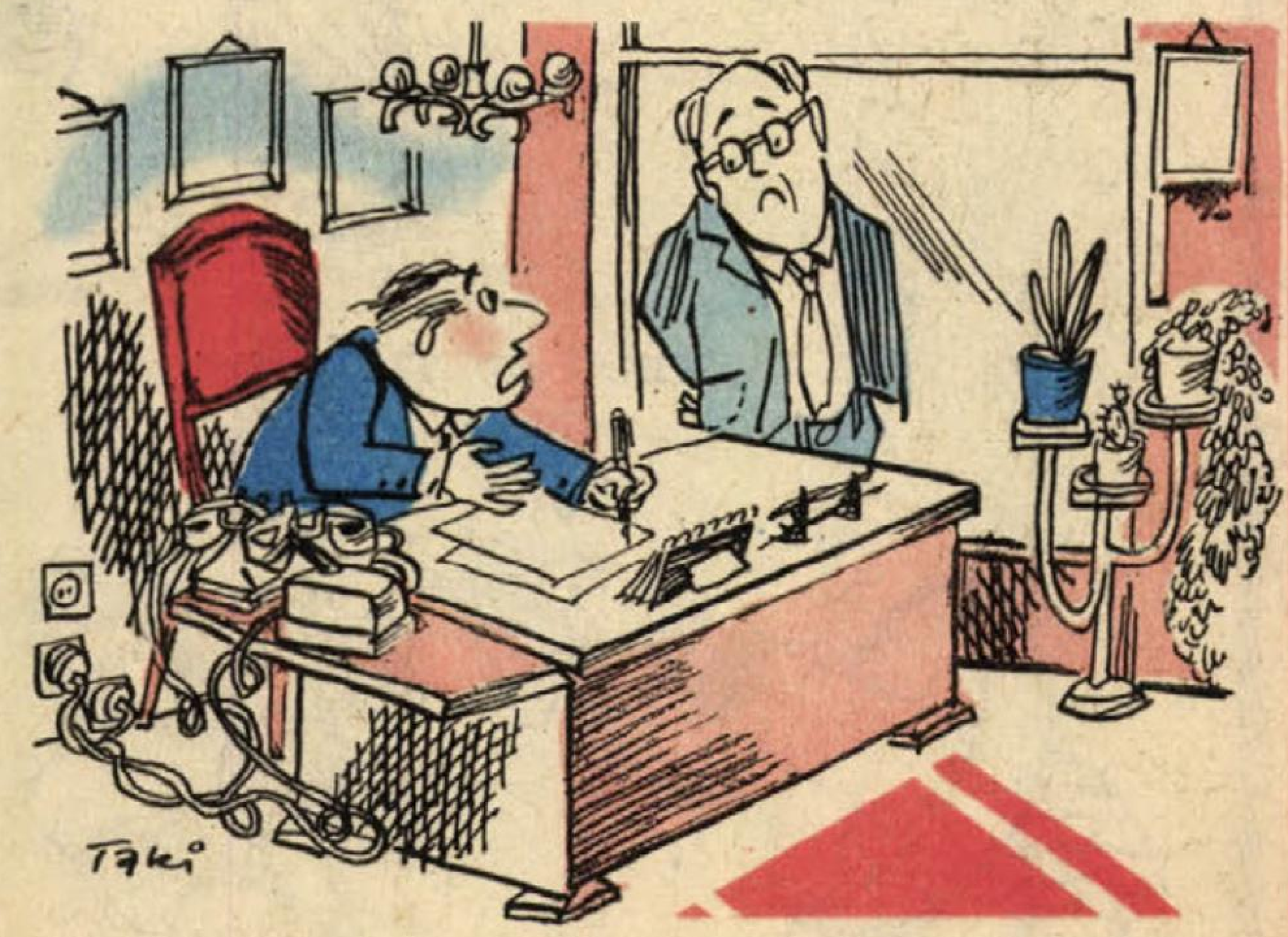
– Szegény megboldogult feleségemet ábrázolja a vasúti szerencsétlenség után! . . .

RIGOLETTO

– Milyen kár, hogy valaki ilyen isteni hanggal bohócnak ment . . .

A LEGNAGYOBB MŰVÉSZET

– Mondd, Nagy kartárs, hogyan kellene úgy elosztani a prémiumot, hogy senki se sértődjön meg?

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.2107 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504